

september 2020

Leto 2020

Saronski zaliv

1. september 2020, torek

Zea, Atene - Sounion, Grčija

Tako vroče pa že dolgo ni bilo. Celo noč sem bil izpod peke (beri. sem se tenstal v lastnem zosu). Marine so, vsaj kar se vročine tiče, res pasje. Danes imava namen opraviti samo še nakupe v čendlarijah (jaz) in Mark&Spencerju (Vesna) in potem via na svež zrak. Zbujena sva zgodaj, a kaj to pomaga, ko pa trgovine odpirajo šele ob desetih, le nekatere ob devetih zjutraj. Greva na zajtrk v bližnji kafič in potem vsak svojo pot.

Vesna ni bila najbolj uspešna, samo jesensko robo prodajajo. A-joj! Na to sva čisto pozabila, ko je pa zunaj tako pasje vroče. Jaz sem bil uspešen delno. Najprej grem do plumberije, kjer prodaja Anglež (na moj vljudnostni du-ju-spik-ingliš se samo pošteno nasmeje in takoj mi je jasno, kam možakar spada). Trgovina je ena beznica, a najde mi cev za vročo vodo, kar se mi je zdelo, da bo mission impossible. En meter jo potrebujem in odreže mi en kos. Cena: votevr-ju-vont. V prevodu: en evro. Še cev za tuš za 5 evrov, namesto 25 v čendleriji in večino pomembnih stvari imam. In še to: niti on, niti ostale stranke niso nosili maske in posledično je tudi meni ni bilo potrebno nataktniti. Vau!

Skupaj z Vesno zavijeva še v eno ali dve trgovini, pa skoraj nič ne dobiva. V eni prodajalni radijskih postaj (in podobne šare za barke) imajo v izlozbi anteno za VHF handyja. Vrata so zaklenjena in ko pritisnem na kljuko prileti kuža pazikuča in me skozi steklo oblaja. Gazdarica samo toliko poškili skozi rezo vrat, da mi zabrusi, da tega nimajo. Niti ni pogledala, kaj iščem in niti to, da sem zadevo že videl v izlozbi, je ne zanima. Hmmm, res je vroče...

Še od Mohameda se posloviva in v recepciji vrneva RFID kartico za odpiranje vrat na ponton (no, Vesna jo vrača deset minut, jaz enostavno nimam živcev in raje ostanem zunaj te very well organized recepcije). Ampak. Kako pa lahko prideva sedaj do svoje barke. Ja, to je pa problem, se strinjajo. In potem razmišljajo. Sklep konzilija treh very well organized receptork je, da bo vrata odprl varnostnik. Ki pa ga, jasno, tam ni, ko midva priracava. Nekaj časa čakava in potem pokličeva v recepcijo. Najmanj deset minut hoje je do tja (po soncu in 33 stopinjah Celzija), res ne bom šel na špencir, raje oblečen skočim v vodo in plavam do barke. Pa ni bilo potrebe. Varnostnik se takoj pripelje z motorinčkom, prisloni svoj telefon na senzor in vrata so odprta. Zakaj niso te (začasne) kode naložili na Vesnin telefon, ki prav tako premore NFC, vedo samo oni. Sigurno mora biti nek pomemben razlog, saj so vendar very well organized.

Ob pol enih končno izplujeva in ob dveh dvigneva jadra. Orca je, ampak pri 2-3 bf to sploh ni problem. Samo, da je tišina. Pri rtu Sounion pa vetra zmanjka. Za danes sva sicer planirala pripluti na Keo, pa sva si premislila. Kar pod Apolonovim svetiščen vrževa sidro, se skopava in povečerjava. Danes bova (upam) bolje spala, moralo bi biti precej bolj prijetno, kot v marini.

deset se nas je zbralo na sidrišču Souniona

v salonarčkih po plaži na poročno fotografiranje, ko je sonce že zašlo ...

Leto 2020

Egejsko morje

2. september 2020, sreda

Sounion - Sikies, Evoia, Grčija

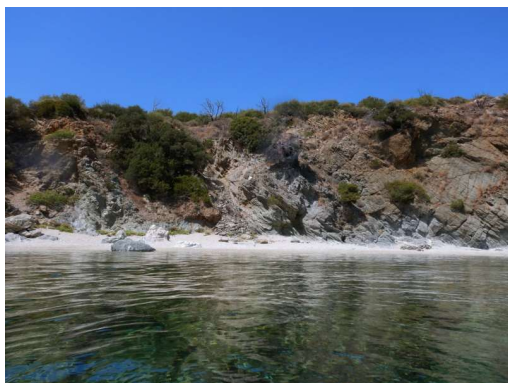
Kar se tiče temperature, sva zadela žebljico na glavico. Kar se tiče rolanja, sva se pa fejest mahnila po prstih. Res, da je to roadstead in ne zaliv, a tako zoprnega vala le nisem pričakoval. Lani, ko sva tukaj prespala z meltemijem v ozadju, je bilo popolnoma mirno. Letos je pa podobno, kot na Salamin. Zato takoj, ko sonce pokuka nad horizont, dvignem sidro in odmotoriram boljšim sidriščem nasproti.

Vesna dremucka še prvi dve uri plovbe, jaz pa manjko spanca nadoknadim na Evoji, kjer se ustaviva za kopanje. Tam gre Vesna v podvodno izvidnico za daljše časovno obdobje, jaz pa po skoku v vodo takoj v horizontalo.

Ko se zbudim, se Vesna vrne, mimo pluje Lara, veter se dviguje. Še en skok v vodo za hitro osvežitev, popoldanska zelenjavna malica in dvigneva jadra. Z vetrom in po mirjen morju gre lepo, čudovito. Nekaj časa. Potem veter ugasne. A-joj! Pa tako lepo je vse skupaj izgledalo, kot v pravljici je bilo.

Nekaj časa motorsailava (bolj precizno se temu reče, da imava postavljeno italijansko konstalacijo jader). Potrpežljivost je mati modrosti, pravijo. Tudi danes je bilo tako. Po uri-ali-toliko se veter vrne in svet je spet lepši. Lepo plujemo proti severu z ne preveč močnim bočnim vetrom. Ok, zaradi oblike terena je včasih bolj od spredaj, včasih bolj od zadaj, včasih ga ni, včasih spet močno potegne po bregu navzdol in nas močno nagne. Ampak, v povprečju je pa z boka. Ma, saj zato, ker nekaj dni ni meltemija, sem se odločil, da greva po hitrem postopku proti severu. Potem je naslednji mesec lahko na sporedu downwind sailing. Nad pomanjkanjem vetra (v nos) se res ne smem pritoževati.

Ko ugasne sonce, vrževa sidro poleg Lare v globokem in mirnem zalivu Sikies na Evoji, Najprej napolnimo želodčke s hrano, potem privesla posadka Lare na Malo s pijačo.

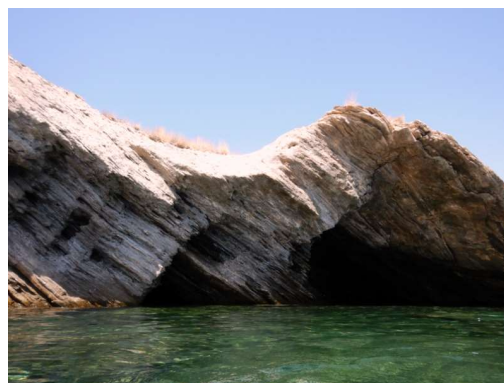
kopanje v zalivu Evoje

prazen zaliv, kasneje se pridruži še ena jadrnica

moja silhueta v morju ...

pod temi skalami je bil zelo ozek vhod, tako, da ni bilo moč zaplavati notri, pa tudi sicer od daleč ni bilo kaj dosti videti

notri v jami sta bila ta dva ptiča ves čas

na sosednji skali pa so njihovi prijatelji sestankovali

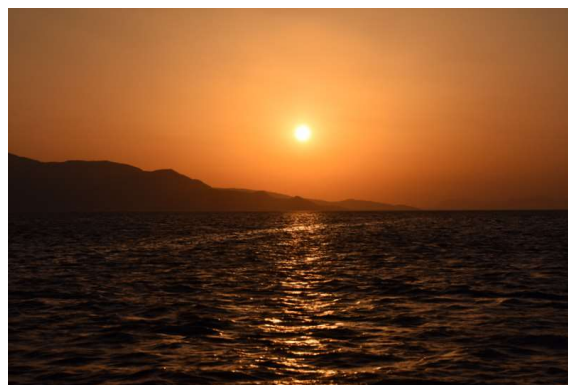
listov je bilo še največ v mivki, na skalah pa zelo malo živega, več ali manj je bilo vse zadušeno z mahom

to sidro je pa že zelo dolgo v morjuno, vsaj avtomobilskih gum nisem videla v tem zalivu

počasi skupaj z Laro jadramo v Sikies zaliv na Evoi

kalinihta

3. september 2020, četrtek

Sikies - Politika, Evoia, Grčija

Ej, kako lepo se je danes spalo! Ampak, le zakaj? Sigurno ni bil vzrok dejstvo, da je bilo ponoči 22 in ne 33 stopinj in da je vsaj malo pihljalo. Ne, to že ne more biti. Mislim, da je edina logična razlaga to, da smo sinoči popili kozarček rujnega, pred dvema dnevoma v Atenah smo pili pa žlobundro (v družbi abstinente in Arabca). Ja, to bo, to! Po žlobundri mi je vedno vroče.

Skoku v vodo sledi malica po slovenskih običajih ali zajtrk po grških (dogajalo se je okoli desete dopoldan). Še nekaj malenkosti postoriva in ura je poldne, ko se odsidrava in prav počasi odjadrava proti Halkidi. Slabih 30 milj je dolga plovba in na voljo imava celo popoldne. Lahko si privoščiva počasno jadranje v veter, najprej v dveh boforih, potem pa v enem. Ko mi instrument pokaže 0 bf (s podnapisom 0,9 kt), prižgem motor. In ga po dobri uri spet ugasnem. Ponovno imava 2 bf vetra, tokrat s krme. Veter počasi narašča in v Halkido prijadra kot gantlemana. Hitro in vzravnano. Samo z genovo.

Pristajanje ni bilo tako enostavno, kot bi si človek mislil. Nekaj deset metrov od pomola dere morje s šestimi, morda celo

več, vozli v smeri proti jugu. Tik ob pomolu je dva vozla protitoka proti severu. Prehod med tema dvema tokovima je digitalen in lepo označen s poštenimi vrtinci. Lara jih je dobro preizkusila. Na vrtincih jo je vrtelo kot ladjico iz papirja. Vse je bilo seveda pod kontrolo in se je dogajalo dovolj stran od obale, tako da ni bilo nič nevarnega, pogled s kopnega je bil pa spektakularen. Ne glede na okoliščine, smo se oboji lepo privezali, raftani smo in tako bomo počakali, da se vode umirijo. Takrat se odvežemo in izplujemo skozi kanal.

Začnejo se priprave za prehod ožine. Vsak prispeva po svojih močeh. Bogdan in Vesna gresta do uradnikov, midva s Petro se posvetiva modremu razmišljanju s kozarčkom v roki. Birokrata se nama kmalu pridružita. S paketom hrane.

Drsni most se odpira enkrat na dan. Ponoči, da ne moti cestnega prometa. Kdaj se odpre, se ne ve. Ob različnih urah, prilagojeno je razliki bibavice med severnim in južnim delom ožine. V trenutku, ko je najmanj toka. Malo po deseti uri zvečer nas začne port policajka klicati po radiu in opozori, da naj se pripravimo za prehod. Pol ure kasneje smo skozi. In še ena ura, da sva sidrana pred plažo z zanimivim imenom Politika. Tukaj bomo prespali in pričakali meltemi, ki bo jutri začel vleči v teh krajih.

Bogdan se zjutraj sprehodi malo v hrib, da poslika naš zaliv

edini v zalivu, ki dobro drži

pa še fotka Sikiesa v odhajanju

hiša s privatnim pomolom; lastnik je v bistvu farmer (meso je končni produkt)

novi most pri Halkidi

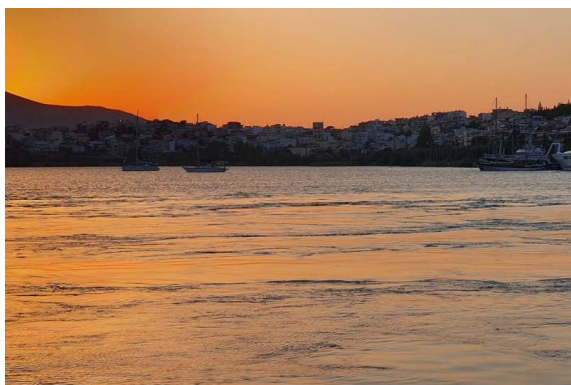
s skupnimi močmi nekaj že bo za večerjo

Laro je zavrtelo, tokovi zelo močni

najbolj smiselno se je bilo raftati v primeru, če pride še kakšna jadrnica

sidrišče pred starim mostom Halkide

no in končno se je odprl most; port authority je imel toliko dela z usmerjanjem, kot bi jih prečkalo sto

čep rav je bila pozna ura, je bilo veliko gledalcev na mostu

to fotografijo smo dobili z Lare - včeraj nas je res kar dobro polagalo ...

4. september 2020, petek

Politika, Evoia - Theologos, Grčija

Meltemi je začel s svojim poslanstvom. Zbudi me reful. Ampak, kot je pri refulih v navadi, mu sledi bonaca. Prestavimo se na pomol in složno odracamo na jutranjo kavico. Z Bogdanom sva se dobesečno borila, kdo bo prej ujel ribo. Kar nekaj jih je bilo v jati in takoj je bilo jasno, da bo tokrat ribolov uspešen. In je bil. Za nas štiri, ki smo ujeli ribe in za ribiča, ki je ujel evre.

Pa še nekaj zanimivega nam je ob jutranji kavici razložila Petra. Cena plovbe skozi ožino v Halkidi, kjer pod cesto za ta čas pospravijo most, je 25 evrov. Z vsemi dajatvami in taksami vred. Mi smo plačali pa 35 evrov. Za nočni prehod je 10 evrov doplačila (spet je to z vključenimi vsemi dajatvami in taksami). Sliši se logično. Ampak. Podnevi se skozi to ožino ne da pluti, most se odpira le ponoči. Kavelj 22? Definitivno!

Opoldne se odvežemo in izplujemo v smeri Theologosa. Meltemi že dela s polno paro in pod Evojo so prav zopni sunki. Imeli smo vse možne variante vetra, med 1 vozlom in 23 vozli, med 13 stopinjami in 143 stopinjami. E, zdaj pa naštimaj jadra, Tonček, če znaš? Tako, da bodo postavljena za vse te kombinacije in ti ne bo potrebno skozi nekaj početi. Deset najbolj izpostavljenih milj je bilo sila zopnih. Hitrost sva imela med 0,1 vozla in dobrih 8 vozlov. Nekajkrat sem krajšal (in tudi daljšal), dvakrat naju je zaorcalo, ker se mi ni ljubilo Rejmarinkotu prišepniti, kako se krmari, ko veter v sekundi naraste iz 5 na 20 vozlov. Dodatno, ker ustavljene barke za 0,1 kt se res ne da reči, da plujemo) avtopilot v valovitem morju ne zna več upravljati, sem dvakrat po nekaj minut moral še krmariti sam. Kot da se mi to ljubi početi?!

No, po štirih urah in pol je 22 milj za nami in sidrani smo v velikem in proti meltemiju popolnoma zaščitenem zalivu, kjer sidro prime idealno dobro. Bogdan ima res smisel za izbiranje dobrih sidrišč. Le voda ni ravno vabljiva. Sicer je čista, a ni kristalna, kot sva jo vajena. Precej je motna. Na tleh je blatna mivka.

Zvečer na evre ulovljene ribe zaključijo svoj življenjski cikel. Svoje proteine so ponosno podarile v predelavo strojem za izdelavo energije, našim želodcem, torej. In tretjič so tudi plavale. Oups! Tole pa ne drži. Te ribe so plavale samo dvakrat, prvič v vodi in drugič v vinu. Vmes naj bi bila faza plavanja v olju, ki je pa ni bilo. Imeli smo roštiljado.

ribiška luka v Politiki

plaža v Politiki

pesek na plaži je bolj črne barve

ob pol enajstih ni bilo še nikogar na plaži

prodajalec rib se vozi s kombijem in z megafonom razglaša kakšne sveže ribe ima; imeli smo na izbiro le gavrose ali skuše; izbrali smo skuše, ker gavrose težko pečemo na roštilju :)

Mala in Lara na zunanjem privezu pomola

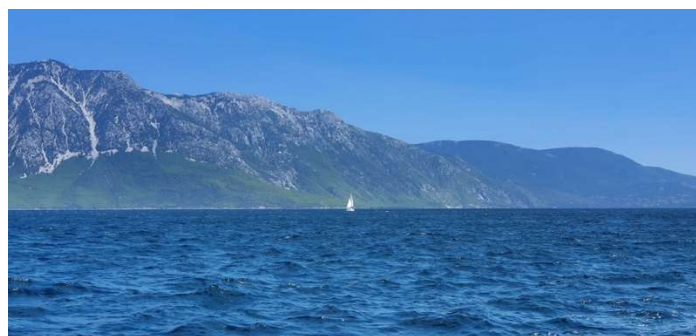
ptičje gnezdo nad poboji vhodnih vrat lokala

danes so nas refuli spet premetavali

vmes med refuli pa prijetna plovba

nobene gužve na morju

vasica Theologos

danes nisva šla na obalo, le od daleč opazovala okolico Theologosa

5. september 2020, sobota

Theologos - Lithadha, Grčija

Zaliv je bil popolnoma zaščiten proti meltemiju, to drži kot pribito. Težava je bila le, da je zvečer meltemi ugasnil in proti jutru se je prižgal severozahodnik (edina smer vetra, proti kateri nismo zaščiteni, hic!). Zjutraj je zato na sidrišču precej poskočno, z dingijem na obalo pa je za naju z Vesno bolj kot ne mission impossible. Bogdan sicer uspe priti (suh) na obalo in uspe tudi pripeljati na barko nekaj robe, a midva nisva on.

Prestaviva se nekaj milj stran v zaliv, kjer sva pred leti videla mediteranskega tjulna. Tukaj je mirno in lotiva se dela. Še temperatura je takšna, da ni več ovire niti za plezanje po podpalubju (demontirati moram amortizer kopalne ploščadi, ki se nahaja na enem najbolj odročnih koncev barke - logično!), niti za sedenje za kompom.

Popoldan se z Laro odsidrmo in napotimo dalje. Tjulna ne bomo čakali. Če je tako prevzeten, da se ne pokaže, ko smo mi tukaj, pa nič. Potem ga pa ne bomo gledali!

Veter se je ob štirih popoldan dvignil in pričakujem prijetno jadranje. Tako je tudi bilo. Nekaj časa nas poganja bočni veter, ki se vse bolj obrača na krmni in na koncu je čista krma. Današnji cilj je slabih 20 milj oddaljen Agios Georgios. Hitrosti v 3 bf krmnih vetrov niso ravno briljantne, plovba je pa pravi užitek. In cilj dosežemo še pred mrakom. Vendar to ni dovolj za uspešen pristanek. Še drugi pogoji morajo biti izpolnjeni.

Prostor za eno barko bi se sicer našel in če bi bilo mirno, bi se lahko tudi raftali. Ampak, ni mirno. Odvetna stran je polna, na privetrni pa je preveč vala za Malo. Agios Georgios nima pravega mandrača, ampak samo nekaj deset metrov dolg betonski pomol, ki nad morje gleda slabega pol metra. Razburkano morje, ki pljuska na pomol, bi nama v trenutku izpulilo bokobran in škoda bi bila storjena.

Plan B je dve milj oddaljeno sidrišče. Val je tudi tukaj, nekaj podobnega, kot danes zjutraj. Upam pa, da bo veter kmalu ugasnil. In z njim tudi val. Na srečo je na teh majhnih morjih val premo sorazmeren lokalnemu vetru.

Danes ne bomo šli nikamor.

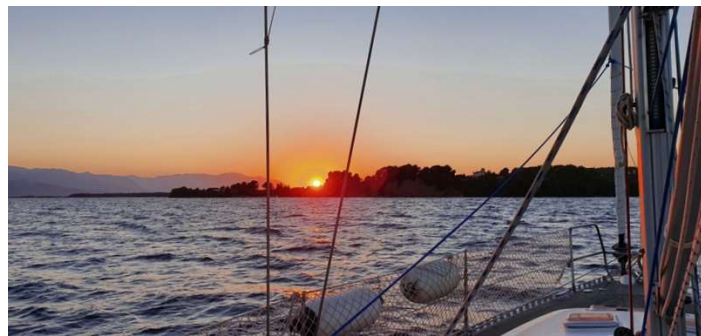
bližamo se ribiški vasici Ag. Gergios

velik val, na zelo nizkem pomolu so velike ribiške barke raftane

no, spet nič s frapejem :(

ko je sonce zahajalo, sva midva sidrala v zalivu pred vasico Lithadha

6. september 2020, nedelja

Lithadha - Oreoi, Evoia, Grčija

Za internetni dostop sva do včeraj kot operaterja uporabljala hrvaški Telekom. V roamingu. Za nekaj dni, ko prideva v Grčijo, sva planirala. Da ni potrebno takoj kupovati lokalne SIM kartice. Pa se je teh nekaj dni razvleklo v cel mesec, ko sva danes zjutraj dobila obvestilo, da nama časovno (ne količinsko!) poteče zakup ob polnoči. Dobrih 5 GB sva imela vsak zakupljenih, pa je ta net kar delal in delal in delal... Okoli 50 GB podatkov sva prenesla v tem mesecu, v roamingu! Očitno imajo mojstri hrvaški telekomovci hrošča v programu in se nama net ni izklopil takrat, ko bi se moral. Pa se ne sekirava prav hudo, ampak po včerajšnjem obvestilu, da nama je ostalo še slabih 5 GB podatkov, besno prenašava filme iz domovine še zadnje minute, preden se izteče en mesec zakupa. Še dobro, da je Grčija v drugem časovnem pasu kot Hrvaška. Zaključila sva ob pol eni zjutraj. Po grškem času.

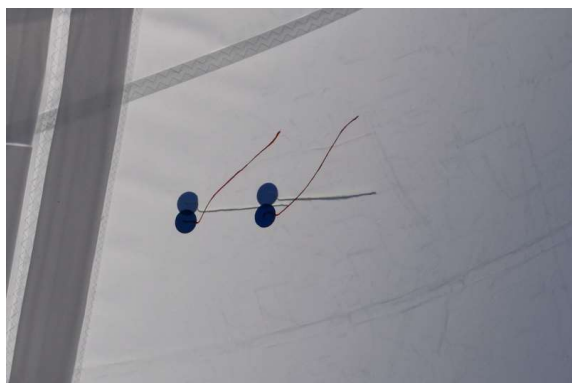
Pa pustimo cyber radosti in težave naj počivajo v miru. Zbudiva se v mirno in čisto morje. Hladneje je, kot prejšnje dni in spala sva kot dojenčka. Morje je zjutraj celo toplejše kot zrak. Morje ima 26 stopinj. Z Laro smo bili zmenjeni, da izplujemo ob devetih zjutraj. Ob devetih smo prestavili na deseto uro in izplula sva ob enajstih. Greek island time...

Dobro smo tempirali plovbo, pa tega nismo niti vedeli. Ves čas, razen zadnjih nekaj milj, smo imeli (občasno precej signifikanten) tok od zadaj. Ker plujemo proti vetru, je sled na chart plotterju prav zanimiva. Vsi tacki so pod topim kotom. Ker vem, da so bili obrati pod pravim kotom, se iz tega lepo vidi, koliko nam je pomagal plimni tok. Kakorkoli, prijetno jadranje v 3-4 bf, kjer je dovolj vetra za primerno hitro jadranje in se val še ne razvije.

V Oreoi nam pri privezu pomaga možakar, ki pridrvi na pomol z mopedom. Inkasant, takoj pomislim, le kdo drugi bi se še tako trudil? Pa ni bil inkasant, lokalni trgovec brez znanja angleščine je bil. Kasneje je namreč pripeljal prevajalca, ki je lepo razložil, da je voda na pomolu čudna in da je najboljša voda tista, ki je ustekleničena (uplastečinjena) in jo prodaja mojster marinero v svojem marketu. Zanimivo. Ampak, mi nismo kupili vode. Mi smo kupili ustekleničeno pivo. No, upločevinjeno.

Sprehod po vasici se zaključi kar v prvi taverni. Žeja in lakota sta hudi zadevi. Kasneje se sicer nadaljuje z ogledom vasice. Pa spet ne traja dolgo. Ženski del posadke gre v trgovino, moški v kafič. Naporne so koronske nedelje, ko se je potrebno izogibati zaprtih prostorov, naporne.

Ko gre sonček počivat, sledi še drugi krog sprehoda, ki se zaključi s prijetnim klepetom na barki. Klepet je še posebej prijeten predvsem zato, ker vsebije tudi nekaj malega opojnih substanc...

kam danes veter piha?

Kapitani so si pomahali in vsak po svoje so furali dalje, ne, da bi šel kateri s svoje poti

Lara orca zadnje čase imamo ves čas orca,orca...

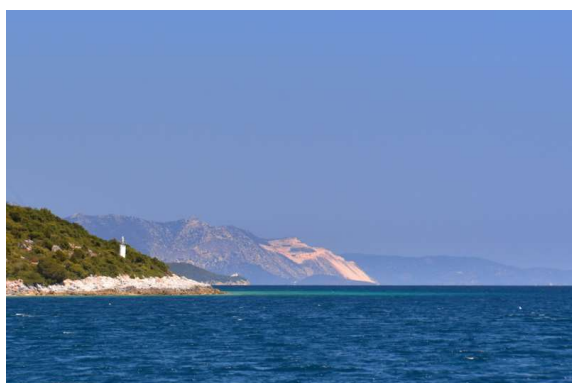
hiše skrite med oljkami

surf foil ... malce drugačne oblike

dolga peščena plaža katere dostop je le z morja

plitvina pri svetilniku

plaža v Oreoi ni ravno oblegana

kuža pazi sredi ceste in se ne premakne, ker je peš cona ...to je njegov teritorij :)

pomol v Oreoi kjer nihče ni prišel kasirati priveza; električna na predplačniško kartico

danes dobrote iz morja z dodatkom kuhanih bučk z olivnim oljem in limono :) ; prvič dobili tudi olivno olje pakirano v hotelski šampon varianti ter sol+poper v vrečkah (covid paket)

kalinihta

7. september 2020, ponedeljek

Oreoi, Evoia - Koukounariu, Skiathos, Grčija

Bogdan se je že včeraj pozanimal, kdo bi lahko zavaril moj amortizer. Zato se takoj zjutraj odpraviva z mojim amortizerjem do švajskega mojstra. Pa ga ni doma. Plan B. Greva na frape. In po frapeju, še vedno v skladu s planom B, v fereterijo. Morda imajo tam nov amortizer in morda ni predraga. Nimajo ga, imajo pa flekserice. In tako, namesto, da bi jaz kupil amortizer, kupi Bogdan flekserico. Je to še vedno plan B ali že morda plan C? Kakorkoli, na koncu sva spet pri planu A, švajskega mojstra je ob drugem obisku doma. Na vrtu svoje hiše ima uto z orodjem. Mini delavnico. Gospod, krepko v letih (njegova hči, ki naju je sprejela, ni dosti mlajša od mene), je v trenutku vse uredil. Veni, vidi, vici. Plačilo? Nič, to je naredil zato, ker je Grk in Grki pomagajo ljudem v zagoni. Ko sem ga drugič pobral za plačilo, sem ga globoko užalil. Res ne znam z ljudmi! Zna pa Bogdan. Iz nahrbtnika potegne flaško slovenskega vina in jo podari gospodu. Zadel je žebeljico na glavico! In mene rešil sramote...

Nabavimo še nekaj hrane (veliko smo je itak že včeraj) in Bogdan tudi nafto, jaz zmontiram amortizer in čas je za odhod. Veter se je naredil, prijetne jakosti 3-4 bft in neprijetne smeri. Nekaj ur nam pri orcanju še tok dela sive lase in napredovanje proti relativno bližnjemu cilju ni ravno najhitrejše. Proti koncu je smer vetra prava, zato je pa z jakostjo nekaj narobe. Ko je hitrost barke samo še 0,3 vozla in smer premikanja pravokotna na orientacijo barke, je čas, da jadra dokončno pospravim. Sem pa precizno izmeril, koliko in v kakšno smer je teklen morski tok takrat na tistem mestu. No, če je ta podatek pomemben?

Sidramo se kar v prvem zalivu na Skiathosu. Samo. Tam, kjer so globine primerne so na sporedu hotelski vodni športi z gliserji, ki cikcakajo po sidrišču. Tam, kjer je mir, je pa globina 15 m. Spustila bi 70 m verige (zakaj jo pa imava, če ne za take primere?), pa se pri 50 m zagodži v sidrni vinč. Prašičji repek. A-joj! Že to, da sem jo nekako odgozdil, je bil en manjši projekt, potem je bilo pa potrebno preostalih 60 m zvleči iz sidrnika na plano in sproti odvijati ta nesrečni prašičji repek. Naporno opravilo, ki je trajalo dobro uro. In najhujše od vsega je to, ker ne vem, zakaj se mi je to naredilo. Že drugič. Prvič v Egiptu, marca letos. S prejšnjim vinčem ni bilo pa nikoli nobenih težav, hmmm... Že od vsega začetka sem skeptičen okoli te plastične italijanske igrčke (ko bi bila vsaj kitajska, bi bila poceni in bi delala).

Povečerjava na barki in potem se odpraviva k počitku. Plavali bomo drugič...

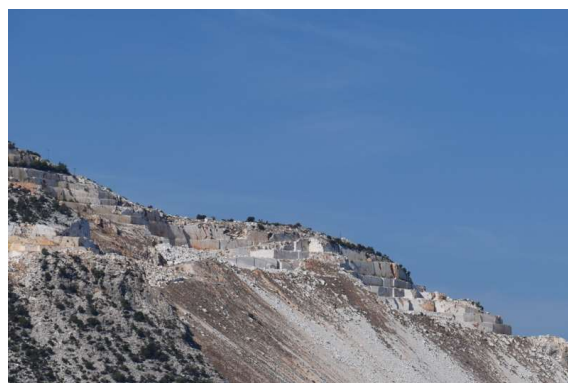
suha marina v Oreoi

.... malo foto zabave med cikcak plovbo (Lara fotka nas, mi fotkamo Laro)

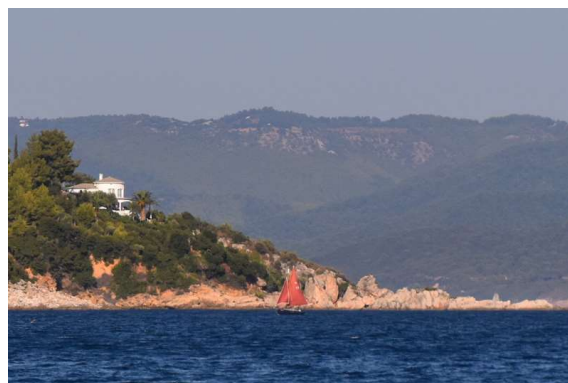
svetilnik na vhodu Vološkega zaliva

marmor - kamnolom na polotoku Trikeri

vikend med oljkami

če ne bi imela rdečih jader, je sploh ne bi opazila, tako majhna je bila; ko je kapitan stal je glava segla do polovice jamborja...simpatično!

simpatičen design trajekta

sidrišče na celini, turistična vasica Platanias

Larin posnetek Male

mojster pri delu (foto Bogdan) - varjenje amortizerja

8. september 2020, torek

Koukounariu - Siferi, Skiathos, Grčija

Dobro in dolgo sem spal. Vesna še malo dlje. Ob devetih dopoldan pa je le potrebno odpreti oči, nekaj malega narediti, pozajtrkovati in skočiti v morje. Temperatura vode je odlična. Zraka tudi. Veter je tudi ravno pravšnji. Vse je tako, kot mora biti. In napoved za naslednjih deset dni je, da ne bo sprememb. Ma, res se pozna to, ali se človek nahaja pod ali nad štiridesetim vzporednikom. Na Jadranu se je sezona že pred nekaj časa končala tukaj je sedaj najlepši del sezone. Nad štiridesetim vzporednikom so prehodi front, ki se preko morja sprehodijo dokaj spektakularno z urnebesni, naredijo včasih tudi kakšno razdejanje. To se ponavlja ob vsakem prehodu fronte, vsak teden, torej - enkrat bolj hudo in drugič manj. Do sem frontalni valovi poleti silno redko sežejo. Tukaj je vreme ves čas lepo (mimogrede, zadnji dež sva doživela na Murterju). Upam samo, da jim vladarji sveta spet ne zaukažejo, da zaprejo morje, hic.

In ko smo ravno pri vetru. Meltemi, ki se ga vsi (ki ga v veliki večini sploh ne poznajo) bojijo je tip vetra, ki je fizikalno enak pasatnim vetrovom. Vetrovom torej, ki so najlepši in najlažji za jadrnanje in se od nekdaj uporabljajo za trgovanje. Vedno pihajo iz iste smeri in vedno pihajo z enako jakostjo. Meltemi tudi. Včasih naredi malo pavzo, ki jo je potrebno takoj izkoristiti za plutje v smer, v katero se običajno ne da. Tako, kot pri pasatih. To je vsa znanost. To so poznali že Feničani. Oni so te vetrove uporabljali za trgovanje. Angleži pasatom še danes pravijo trade winds. Če sva po Jadranu veliko motorirala in se je to nadaljevalo še v Jonskem morju in še posebej v Korinskem zalivu, sva na tem koncu spet postala jadrnalca. In to zaenkrat večinoma v najlepših vetrovih 3-4 bf. In nič vala!

Tudi danes je bilo tako. Premaknila sva se vsega nekaj milj (ki sem jih malo podaljšal in plul okoli enega otočka - za dušo potolažit). Tako lepo je jadrati v 3 bf, da je to potrebno izkoristiti. Itak nič ne stane, časa imava pa tudi dovolj.

Sezona na Severnih Sporadih še kar traja, morda je sedaj celo na višku. Nismo več sami na sidriščih, kot je bilo to v prelivu za Evio. Pa (zaenkrat) ni panike. Še vedno se da sidrati na zelo spodobni razdalji do soseda in ko pogledam naokoli, ni na sidrišču nikoli več, kot nekaj bark. Tudi na morju ni gužve in ni potrebno ves čas držati učke na pecljih, kot je to bilo v Jonskem morju.

Zvečer naju Lara pobara in gremo na sprehod. Kot nekoč na Pacifiku. Dingi na plažo in peš do vasice. Skiathos je masovka in temu primerno je okolje. Všečno za tiste, ki (stare dobre) Grčije ne poznajo in dolgočasno za naju. No, za sprehod je čisto v redu, če le ne bi (po ameriško narejeno prijazni) kelnerji preveč vabili točno v njihovo oštarijo. In tavernic, takih in drugačnih, s kelnersko častno stražo pred vhodom je, kot bi jih naklel. Pijačka v eni izmed njih in potem skok v dingi in domov. Dingiranje je danes simpl, naredila se je nočna popolna bonaca.

noč preživali na sidru pod tem hotelom

opoldne je bila plaža pred Koukounariu

ena zvezda se mi je skrila v travo

druga pa razgalila na pesku :) današnji lepotici pod vodo

sprehod do mesta vodi po klancu dol in gor

vse turistične gostilnice so bile odprte

seveda ni manjkalo raznovrstnih trgovin namenjenim turistom

avgusta se je verjetno tukaj trlo turistov, sedaj pa je bilo prijetno sprehajanje

ata nam je spekel miške z medom in cimetom

ta stara mazda si zasluži fotko, pa mačkon, ki počiva na polički tudi

pri cerkvi živahno...mladina se podi, starejši umirjeno klepetajo

kako spoznaš natakara? po maski seveda ...

9. september 2020, sreda

Siferi, Skiathos - Steni Vala, Alonnisos, Grčija

Dogovor za danes je bil, da izplujemo ob devetih. Ob devetih je bilo izplutje predstavljeno na enajsto uro dopoldan. Do sem je bilo popolnoma enako, kot v Oreiju. No, tam smo potem izpluli ob dveh, tukaj smo ob dvanajstih. Napredek je očiten!

Skupne ocene jadrnanju ne bi mogel dati. Prva polovica je bila pravilčno lepa. Kot jadrnanje v pasatih, 4 bf polkrma, na polovico skrajšana jadra, trupna hitrost. Potem prijadramo v zavetrje Skopelosa in se začnejo težave. Veter je med -5 kt in + 25 kt. Jadra naštimam na največjo moč (to pomeni, da je zunaj vsega skupaj nekaj kvadratnih metrov) in temu primerno nikamor ne gremo (25 vozlov piha pod 1% časa). Ko pridemo iz sence Skopelosa in preden pademo v senco Alofonisosa, je nekaj časa spet v redu, potem se utrujanje materiala in posadke ponovi. Zadnjih nekaj milj odmotorirava točno proti vetru, ne da se mi več cikcakati pod pogoji, kjer se drastično spreminja tako smer, kot hitrost vetra.

Prvi zaliv je roli, drugi je boljši, a nima interneta (kar ugotoviva potem, ko sva že sidrana, hic). Privežemo se v lučici Steni Vala po nekaj kolobocijah. Bogdan je preveril in prostor za dve barki je še na pomolu, globine tik ob pomolu pa kritične. V (pre)plitvi luki potrebujem nekoga na kopnem, da mi pomaga pri privezu. Pa ga ni na spregled. Rešitev je salamonska, najprej se priveže Lara in mi potem pomaga Bogdan.

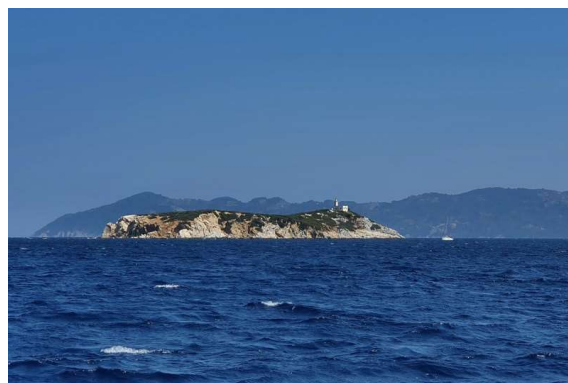
To bi sicer še bilo nekako v redu, če ne bi s tem, ko je Bogdan čakal mene, zamudil mediteranskega tjujnja (nick name je medvedka), ki se je valjal po pomolu. In tako si ga je želel videti. Spet imam slabo vest.

Malo pred luko ugotovim, da mi ne dela generator in lačen, kot sem, padem v silno slabo voljo. Spet bo treba nekaj popravljati. Sovražim popravljanje! Če se mi pokvari avto, kupim drugega, starega naj popravlja, kdor hoče. Pri barki to ne gre tako enostavno.

Kakorkoli, takoj ko smo privezani, smo na pivcu za živce (ki ga vsaj jaz resno potrebujem) in ne dolgo potem na večerji (ki jo tudi potrebujemo). Prej katastrofalen dan se tako počasi prevesi v povsem normalni dan. Le volje za pisanje po večerji ni več...

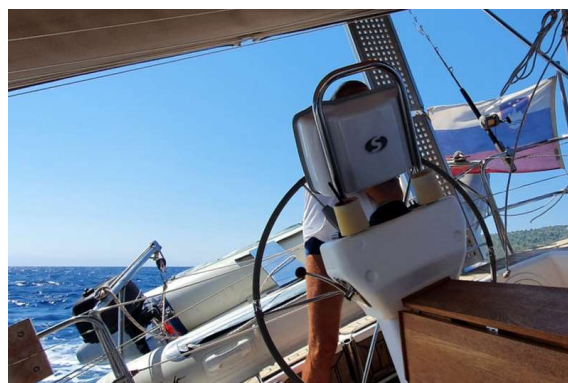
na Skiathosu nam je delala družbo 100m jadrnica

otoček s svetilnikom

danes je celo kapitan vzel v roke krmilo, ker ni šlo več z avtopilotom

zadnje čase smo kar ves čas nagnjeni

Tzortzi Gialos beach na Alonnisos

Tzortzi Gialos beach

Tzortzi Gialos beach

Leptos Gialos na Alofonisosu ... žal ni bilo mobilne povezave

10. september 2020, četrtek

Steni Vala, Alonissos, Grčija

Meltemi, vsaj zaenkrat, tukaj ne rjuje. V centralnem Egejskem morju je drugače. Za tam velja gale warning in dokler je tako, mi tja ne gremo. Prav spodoben privez je tukaj, le za Malo je malo preplitev. Slabe tri metre od pomola je skrajni doseg, do kam se lahko kopnemu približamo. Transfer na obalo je potem preko dingija. Temu se kumšno reče floating gangway, plavajoča pasarela. Popoldan sem sicer preveril, če bi se le lahko približali na manj kot dva metra in uporabili standardno rešitev za dostop (viseča pasarela), pa smo se kaj hitro s krmilom dotaknili dna. Če ne gre, pač ne gre.

Tudi generator se preko noči ni popravil sam od sebe. Hja, očitno mi ne bo preostalo drugega, kot da (spet) razkopljem zadnjo kabino in splezam pod posteljo ter iz velikega lockerja (spet) zložim vso kramo in splezam v spoiler. In potem preverjam povezave med elektroniko, ki je v zadnjem spoilerju ter generatorskimi navitji, ki so pri motorju, dostopni iz zadnje kabine. Jasno, da vodi pot med spoilerjem in zadnjo kabino preko kokpita in salona, hic!

Poleg nekaj malega dela, danes v glavnem kofetkamo. Sprehodimo se tudi na bližnjo vzpetino in si od tam ogledamo okolico. Vredno sprehoda, ki si ga sedaj, ko ni več tako vroče, prav želim. Temperature med 25 in 27 stopinjami so prijetne (v primerjavi s tistimi iz Aten). Le vlage je bilo danes (pre)več. Tudi morje ima enako temperaturo in je v tem zalivu kristalno čisto z nekaj izviri sladke vode. Vabljiivo za plavanje.

Večer zaključimo ob klepetu, meloni in vinu.

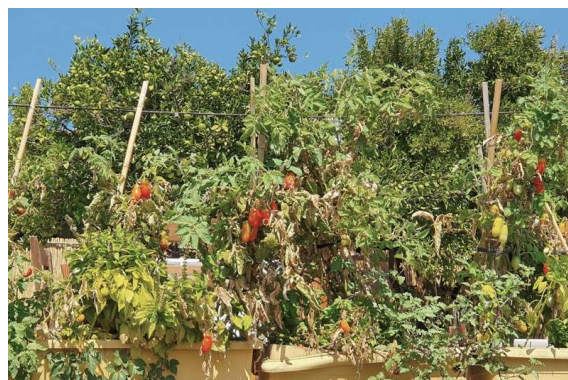
ribič pri delu po opravljenem lovu

naš pomol, nekaj bark je že odplulo zjutraj

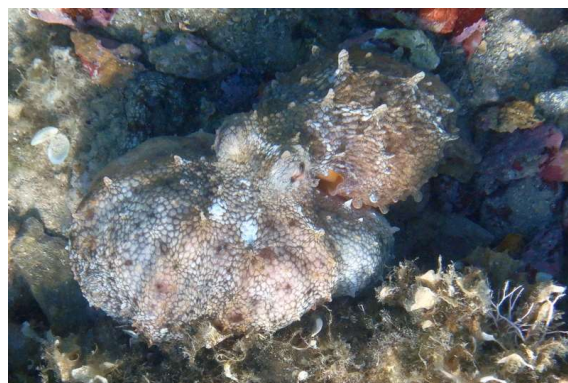
račke se senčijo na plaži

oštarija ima namesto okrasnih grmov kar paradižnike

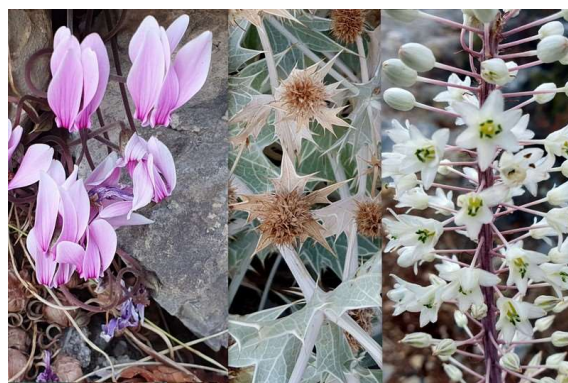
pogled s plaže na naš zaliv = Steni Vala pomeni ozek zaliv, kar tudi je

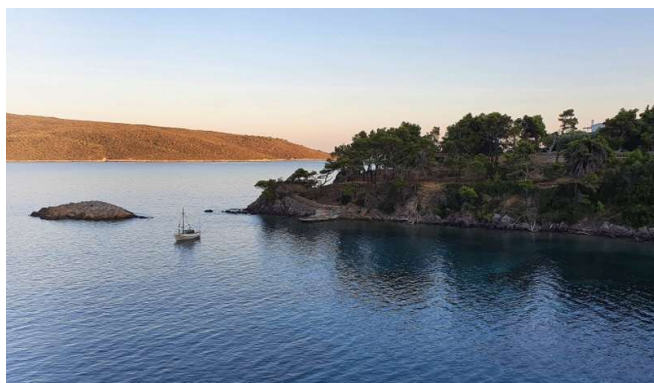
ta hobotnica se sprehaja po našem zalivu, še boljše bi bilo, če bi se po naših krožnikih :) ...

po slabi uri snorkljanja me je že kar krepko zeblo...

proti večeru se spravimo na sprehod

sosednji osamljeni zaliv (Sv.Peter)

sosednji zaliv (Sv.Peter) by night

odsluženi mešalec sedaj dekoracija pred hišo

Steni Vala by night

11. september 2020, petek

Steni Vala, Alonnisos, Grčija

Še en dan v lučici, ki je za nekaj dni čisto simpatična. Če bi še voda bila dovolj globoka, bi bilo že kičasto. Tako morava pa na obalo plezati preko dingija ali pa preko XXL dile, ki jo je Bogdan našel nekje na pomolu.

Današnji dan je sila podoben včerajšnjemu. Meltemi ponoči začne svoje delo, najbolj vleče je okoli poldneva in popoldan je že skoraj popolni mir. Neobičajno. In tako bo z manjšimi variacijami še cel teden.

Malo kofetkamo, malo klepetamo. Bogdan se loti svojih opravil, jaz svojih. Petra in Vesna dežurata za mašincami. Bogdan mi uredi še (brezplačni) priključek na vodo in elektriko in na Mali se začne operacija pranja perila. In sinhrono operacija redesigna električne napeljave. Watermaker gre iz "gen-shore" tokokroga na "inverter" tokokrog. Jasno, da pri tem naredim miselno napako in v trenutku se mi izklopita oba fit odklopnika. Pa tudi tisti pri oštirju na obali, hic! Saj mi je takoj jasno, kaj sem naredil narobe, a je na žalost spoznanje prišlo za delček sekunde prepozno. No, še nekaj dodatnega razkopavanja po električnih napeljavah in zadeva je urejena. Urejena, a ne preverjena. Za test bi moral prižgati motor, tega pa nočem v luki, kjer sicer vlada tišina. Mislim pa, da bo v redu.

Pa še mediteranskega tjulnja, Billyja po imenu, bi lahko zmotil. Po obilnem kosilu je celo popoldne poležaval na sosednji plaži. Rib je tukaj veliko, ribolov je v narodnem parku prepovedan. No, vsaj teoretično. Za domače (ribiče) prepoved ne velja. Kljub temu, da je to divja žival, se nihče od ostalih kopalcev s tem ni obremenjeval. Billy je pač zasedel eno parcelo na dolgi prodnati plaži, ostale so ostale na voljo ljudem. Ko bo šel v vodo, bodo ljudje odšli na kopno. Na varno. Billy je znan po tem, da je zelo igriv in se rad igra z ljudmi. S tem bi sicer ne bilo nič narobe, če se Billy ne bi igral pod vodo in od soigralcev pričakoval podobno obnašanje. In Billy lahko pod vodo zadrži sapo precej dlje, kot njegovi sparing partnerji.

Zvečer gremo na sprehod in večerjo v sosednjo vasico. Gugl nam pove, da je do tam 21 minut in da je oštarija odprta. Enaindvajset minut se sicer malo raztegne, je pa zato oštarija res odprta, tako kot je napovedal vseznalec. Ampak. Ni pa povedal, da je tukaj vse za polovico dražje, kot v oštarijah ob našem mandraču. Rezultat? Spijemo eno pijačko in se odpravimo domov. Tam pa v tavernico, kjer smo enkrat že bili. Račun je do centa enak, kot zadnjič. Zanimivo, jedli smo popolnoma druge jedi! Le kaj bi na to rekel inšpektor za davčne blagajne? Mogoče smo bili pa na režimu All U can eat & drink za 15 evrojev.

Glyfa beach kjer se danes sonči Billy

tjulenj Billy je utrujen po obilnem obroku

ne pusti se motiti ne kopalcem, ne muham

Bogdanu se je končno uresničila želja po videnju tjulnja v Mediteranu

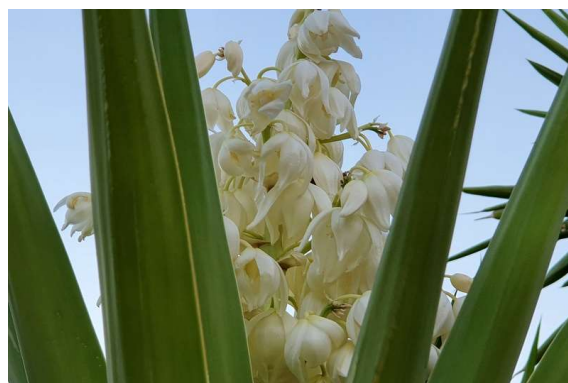
mlada zagnana ribiča

Cerkev Steni Vala; cerkva, kapelic je na tem koncu videti bolj malo

peščeni zaliv (ne drobnii) , nekaj odprtih kafičev, urejene plaže Glyfa beach

palmin cvet

lučica v Kalamakia

cvetovi se odprejo samo ponoči in so menda enodnevn

imenujejo jo Princ noči

Alonnisos pita s kozjo feto je bila odlična! velika pa kot velik krožnik - predjed za vse štiri

12. september 2020, sobota

Steni Vala, Alonissos - Linaria, Skyros, Grčija

Tega, da bomo vstali ob osmih zjutraj, se nismo držali. Ob devetih smo na kavici in staknemo glave. Gremo dalje. Čim prej. To je ob pol dvanajstih. Današnja etapa ni bila posebno dolga, 37 milj je pokazal log, bila je pa jadralsko popolna. Downwind sailing. Končno smo želi tisto, kar smo sejali. Zajahali smo meltemi. Ne ravno na obrobju, nismo pa zajadrali v najhujši zračni tok. Med 4 in 5 bf vetra (več, kot nekaj preko 20 vozlov nisem videl na našem vetrnem instrumentu) in precej skrajšana jadra so Malo lepo vodila k cilju. Val je bil sicer meltemiju primeren, tam okoli meter in pol ga je bilo in le nekaj friky valov je bilo preko dva metra (to je takrat, ko se v dolini vala iz stoječega položaja v kokpitu ne vidi več otoka nekaj milj stran). Počutil sem se, kot v malo močnejših pasatih...

V Linariji so v marini že tri barke, prostora je še veliko. Pokličemo jih po VHF in šef marine (no, luke z nazivom marine) pridingira do naju. Sakis mu je ime. Sparkiral bo Malo alongside (da nimam kolobocij z dingijem), ni problema, mi razloži. Le slediti moram njegovim navodilom. Bom? Jasno, da bom. No, potem pa poslušaj, nadaljuje, da ti povem, kako boš pristal. In na plano potegne tablo in flumaster in mi začne risati pristajalni manever. Kot to dela selektor na košarkaški tekmi ob pavzi. In prav je, da ga je narisal, sicer ga res ne bi razumel. Pristati je bilo potrebno med dvojambornico in coast guard čoln, kjer je bilo prostora manj kot 14 metrov (Mala s pritiklinami skupaj meri v dolžino 13,4 m!). Pristala sva vzvratno z vetrom (tudi pomislil ne bi, da je sploh možno kaj takega!). Kljun je imel pod kontrolo Sakis v dingiju in ko sem bil s krmo nekaj metrov od obale sem pomočniku na obali vrgel zadnji (odvetrni!) štrik. Potem sem samo izključil pogon in dvignil roke od krmila ter gledal, kako sta me spravila v tisto luknjo in privezala. To je bilo vse. In meltemi je medtem mirno (res, da ne preveč močno) pihal.

Tudi Laro sta lepo sparkirala, ji priskrbela podaljšano pasarelo in se potem lotila še ene barke. Ta je sama zasedla pol marine (kjer je z nekaj domišljije prostora za deset bark). Tribu, 165 čeveljsko čartersko motornjačo v štirih nadstropjih z 12 člani posadke in 10 gosti, sta sparkirala tako, da niti Mala, niti Lara ne moreta več ven. Smo zaparkirani. Takrat sem tudi razumel, zakaj naju je Sakis ves čas spraševal, kdaj nameravava izpluti in ko sva rekla, da mogoče že jutri zjutraj, je samo zmajal z glavo in dodal, da se mu zdi, da ne bova zmogla sama. Res ne bova zmogla. Sedaj tudi razumeva, zakaj. Še meltemi ne zmore in v portu, znanem po močnih sunkih meltemija, je v zavetrju grdosije skoraj bonaca.

Lučica mi je ostala lepo v spominu že izpred dveh let. In bo tako tudi ostalo. Tudi zaradi takih malenkostih (malenkostih?), kot so čisti veceji, tuši z mehurčki in barvnimi lučmi ob glasbi, pasarelam, ki jih da port ali pa stopničkami za nas, ki smo vezani bočno, dobro delujočem internetu, nakupovalnimi vozički za nakup v bližnji trgovini, pralnih in sušilnih strojih na žetone, zbiralnikih olja, dostavi goriva na privez (da je lažje, čeprav je črpalka na pomolu) in ne nazadnje knjižnici za izmenjavo knjig (Vesna je našla celo knjigo v slovenščini!). Voda in elektrika sta pa tako ali tako sami po sebi logični. Okolica je čista in urejena, kar tudi veliko šteje. Ipak smo na južnem Balkanu.

Lara je danes ujela malo večjo ribo in naslednjih nekaj dni so na sporedu ribje dobrote iz Petrine kuhinje. Midva sva ujela le ribico (svinjsko)...

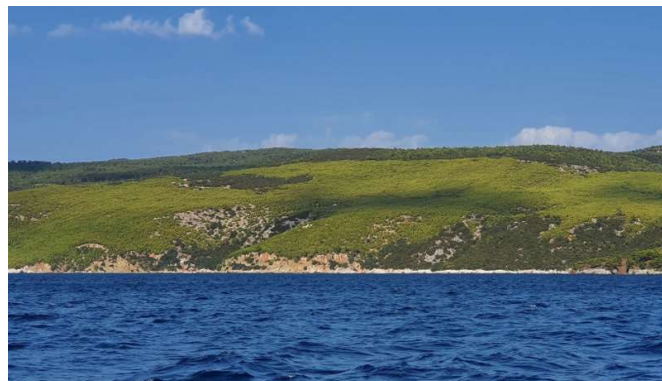
bolj blizu pa res ne moremo imeti trgovine in kafiča - Steni Vala, Alonissos :)

slovo od Steni Vala

plovba bi bila prijetna, če ne bi bilo valov ...tako pa ... no comment!

res take žive barve grmovja/dreves na Skyrosu

navkljub zoporni plovbi smo vsak po svoje nekaj ujeli :)

takole blizu smo privezani en zraven drugega; pred nami je še coast guard na isti razdalji

težka bi bila, da se vmes zrinemo sami in pridemo ven iz priveza

Lara pa ima privezno vrv pred nosom od megajahte Tribu

13. september 2020, nedelja

Linaria, Skyros, Grčija

Zajtrk v pekarnici nasproti priveza se je začel ob desetih in je trajal do enih, ko smo končali z opazovanjem izplutja res velikega trajekta. Edinega v lasti Skyros Shipping Co. z eno samo linijo Linaria na Skyrosu - Kimi na Eviji. Delniška družba v lasti otočanov, ki ima, poleg te grdosije, v lasti še luko. Niti za ladjo, niti za luko nikakor ne morem ugotoviti profitabilnosti. Je pa oboje zelo nobel. Razliko pač pokrijejo iz drugih virov, recimo kakšnih EU sredstev za razvoj otokov. Vsakič, ko se ta ladja vrne v luko, na sosednjem hribu zaigrajo Straussovo Tako je govoril Zaratustra. Lepo. Ampak. Spet brez meni jasnega pokritja stroškov.

Pa pustimo ladjarje pri miru. Mi se ukvarjamo z ribo, ki jo je včeraj ujel Bogdan. Riba je odlična, Petra je v omaki pripravila samo boljše dele. Tako, kot bi (za moj okus) ribe morale biti vedno pripravljene. Brez kosti! Odlično kosilo je malo pokvarila le mlada port policajka, ki si je med našim hranjenjem zaželela vpogled v dokumente barke. Ej, punca, če ti ne moreš jesti take hrane, vsaj nam je ne pokvari! Vsi papirji so bili, jasno, v redu. Edinega, ki ga nimamo (poročilo o vsakodnevem merjenju telesne temperature vseh članov posadke), pa ni imela več časa zahtevati. Ladja je pristajala in

njeno delo je bilo preusmerjeno drugam.

Preostanek dneva je meni minil za kompom. Eno napakico sem imel pri prikazu dnevnika na telefonih in je nisem in nisem mogel najti. Torej ni bila napakica, ampak napaka. Vsaj v časovnem pogledu popravljanja.

Zvečer je končno ukročena in čas je, da greva malo naokoli. Lokalček nasproti luke je najin cilj. Na sredi pečine so postavljene mize. Atraktivno. Pa to niti ni najbolj pomembno. Od tu se je danes slišala muzika ob pristanku ladje. Tudi ponoči je enako. Usedemo se v prvo vrsto in ladja pluje točno proti nam, potrobi in iz zvočnikov v naši okolici zadoni Zaratuštra. Koža se naježi. Gostje lokala prižgejo kresničke in mahajo z njimi. Ladja se sidra in pristaja v skladu z glasbo. V finalu muzike odpre rampo za avtomobile. Fenomenalno! Nekaj podobnega sva doživela le še v Jacareju v Braziliji, le da je bil tam akter zgodbe saksofonist na čolnu sredi reke, ki je ob sončnem zahodu vsak dan zaigral Ravelov Bolero.

ob desetih dopoldne ni bilo kaj dosti ljudi videti

k sreči je v portu več lokalov kjer je možno piti dolgo kavo

dva pralna stroja (detergenti vključeni v ceno), en sušilec, likalnik, kavomatv sklopu marinske uporabe

računalnik, televizija, knjižnica.... res bogato opremljeno in čisto!

kar veliko število avtomobilov se je zapeljalo na trajekt; kontrolorka kart je bila ves čas zunaj z rokavicami, masko in sončnimi očali (čisto neprepoznavna)

danes je Petra skuhala ribjo juho in ribe v omaki; zraven pa spili Pato Negro, vino, ki nam ga je podaril Heron

in ravno pojem zadnji grižljaj, ko pride policajka, hotela videti res vse možne papirje, vse popisala, medtem, ko je čakala na prihod trajekta

Linaria by night ... fotografirano iz lokala kjer smo gledali prihod trajekta ob poslušanju Straussove glasbe-zanimivo!

14. september 2020, ponedelj

Linaria, Skyros, Grčija

Danes še ne gremo dalje. Morda jutri zjutraj, morda popoldan. Takoj zjutraj začnemo s planiranjem. Najprej pa zajtrk. Ob enajstih. Kakor je večino zadev tukaj lepo urejenih, to ne velja za pekarno. Ko grem (resda ne najbolj zgodaj zjutraj) po svež kruh, je punca, ki se ji tako očitno ne da delati, skoraj osorna: nou-bred. Aha, kdaj pa bo? Tumorou! Tega res nisem pričakoval. Da grem po sveže ribe v ribarnico zgodaj zjutraj mi je jasno, kruh se da pa v pekarni speči, če je povpraševanje večje od zaloge. Hja, tudi to je južni Balkan.

Ob opoldanski kavici (prvi danes) se dogovorimo, da gremo na sprehod. Takoj, ko v obe barki natočimo vodo. Tako tudi storimo. Odidemo ob štirih popoldan in se po dvakrat 5611 korakov (sem aktiviral aplikacijo za štetje korakov, hehehe) vrnemo v luko v trenutku, ko ob zvokih muzike pristaja big-šip. Dve uri smo hodili, dve uri smo sedeli v taverni, pili in jedli. Lep sprehod je bil. Do sosednjega zaliva je dobre tri kilometre po skoraj popolnoma prazni cesti (do oštarije na plaži pa še dodaten kilometer po mivki).

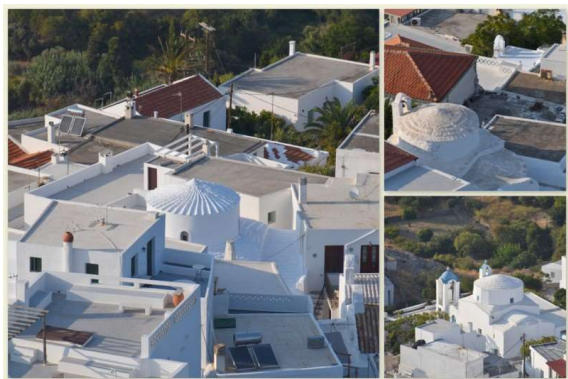
Popoldan spet bolj vleče in naša odločitev, da izplujemo na vse zgodaj zjutraj (ob devetih, eno uro za trajektom), je spet na majavih nogah. 165 čevljski Tribu je privezan s springami preko cele luke. Pred našimi kljuni. Brez Sakisove pomoči tako ali tako ne moremo nikamor. In se z njim zmenimo, da ga obvestimo, kdaj zjutraj bi mi radi odpeketal. Ne obvestimo ga. Raje posedimo v eni izmed tavern na obali in nekaj pojemo in nekaj popijemo in pametujemo, kdaj bi mi to šli dalje...

knjižnica na prostem je bogatejša za nekaj slovenskih knjig

stara oljka z zanimivi koreninami

cerkve vsepovsod; pogled z vrha gradu

keramični krožniki v fasadi cerkve

na Tribuju se bodo vozili z motorjem; trem mladcem je še Bogdan pomagal krotiti motor, da je varno pristal na tleh

dekoracije vrat, dimnika na Hori

cvetoča pasijonka v tem letnem času redkost

naša Panda nas je vozila gor in dol po otoku brez problemov

za vsak dan en klobuk, eden pa za rezervo (nad vrati hiše)

na Hori imajo tudi trgatev mama je kar dosti nabrala okoli svoje hiše

vozilo, ki sigurno ni registrirano, je pa sigurno vozen

springa od Tribuja direktno pod našim sidrom....

15. september 2020, torek

Linaria, Skyros, Grčija

Včeraj je Sakis omenil, da Jonskemu morju preti orkan. Danes preverim modele in res se nekaj kuha. Vendar različni modeli predvidevajo zelo različne scenarije. In to je le nekaj dni vnaprej. Zna biti še pestro. ICON meni, da se bo čez nekaj dni nad Jonskimi otoki zavrtel medican kategorije 1 spoštovanja vredno depresijo 980 mb (in sunki vetra nad 120 vozli), GFS ga sicer omenja, a pod Peloponezom in nič kaj resnega (7 bf), NEMS pa sploh nič omembe vrednega. Za nas je najbolj zanimiv (načeloma dokaj dober) model ECMWF, ki je pri potovanju pošasti predvidel preskok v Egejsko morje preko vikenda in pomikanje malo pod nami. Nad Rodosom naj bi bil ciklonski veter 8 bf (v sunkih precej preko 60 kt). Spremljati bo treba, ni kaj. Kako se bo pa vse skupaj razvijalo je pa še vprašanje. Modeli so tako zelo različni...

In spremljamo. Cel dan. ICON, ki daje podatke za vsako uro posebej in jih tudi pogosto obnavlja, ni v dopoldanski izdaji za Egejsko morje predvidel ničesar. Popoldan je bil izračunan center očesa v soboto nad nami. Zvečer pa spet nič. Ni druge, res bo treba spremljati razvoj vremena. Se mi pa zdi, da kaj več kot ekvivalent srednje močne tropske nevihte (sustained wind speed okoli 40 vozlov) ne bi smelo biti. No, bomo videli.

Poleg spremljanja razvoja vremena je naša zanimacija za danes vožnja po otoku. In sprehod na vrh trdnjave v Hori. Predlani, ko sva bila tukaj, je bila še v renoviranju (potres na začetku tisočletja jo je precej poškodoval in so jo obnavljali) in ogled ni bil možen. Danes smo si lahko ogledali ... kamne. Je bilo pa potrebno prej prisopihati na vrh. Pa ni bilo tako hudo. Temperature (in veter) so zelo na naši strani. Res prijeten sprehod, le da niti norme korakov (v skladu z miselnostjo mojega telefona) nisem dosegel.

Skyros je na severnem delu izredno lepo poraščen z borovim gozdom. In vojaškimi bunkerji. Kot, da tu ni meltemija. Večerja mine v popolnoma mirnem in spokojno brezvetrnem zalivu Ag. Fokas, kozarček pred spanjem pa v močno prevetreni Linariji. Razdalja med njima ni omembe vredna. Je pa le tolišna, da smo skoraj ujeli zajca. Če lovimo ribe, zakaj ne bi še zajca? Ko ga je zagledal, je Bogdan hipno pohodil gas in šli smo v lov. Le nežnim dušam ženskega dela posadke in njihovi (vreščeči) prošnji za usmiljenje do življenja skakajoče pečenke (ali ajmoht) se ima dolgouhec zahvaliti, da si je lovec v zadnjem trenutku premislil. Očitno bo treba v bodoče še vedno jesti ribe.

In kaj se bomo odločili jutri? Skipper's meeting naj bi se izvedel ob osmih zjutraj (in ne tako, kot zadnje dni, ko je bil okoli poldneva). Izpluti ali ne izpluti, to je sedaj vprašanje? No, to je vprašanje za jutri, ne za sedaj. Danes gremo samo še spat.

najprej ogled lučice v Allich - bistveno manj čopa kot smo ga imeli v spominu pred dvema leti; plovil je pa tudi približno toliko kot pred 2 leti

Cerkev Agios Nikolaos-izkopana cerkva (peščenjak)

vhod v cerkvico je nizek; notranjost skromno opremljena

na koncu Mološke plaže oz.nasproti cerkve Ag.Nikolaos ex mlin na veter kjer naj bi bil lokalček, vendar je žal spet zaprt

čez zaliv še ena kapelica, v morju pa kamnite formacije

razgledna točka nad Horo - kapitan uživa v razgledu

pogled na Mološko plažo

spet tak material v steni, da so si lahko ptiči naredili gnezda

mesto Skirosškatlica pri škatlici :)

z vrha bizantinskega gradu pa tak lep razgled

ena izmed uličic v Hori

Ag.Fokas, na plaži nikogar, ena sama oštarija kjer smo domačine zmotili pri večerji...a vseeno dobili atherino in pivo

16. september 2020, sreda

Linaria - Renes, Skyros, Grčija

Ponoči je lepo vleklo, tudi zjutraj je podobno. Odločitev na skipper's meetingu je jasna. Sedaj ne gremo nikamor. Popoldan se bi pa premaknili v zaliv na jugu otoka, da smo bliže cilju in da ne plačujemo marine, ki je ne potrebujemo. Vetra bo jutri po napovedi precej manj, kot prejšnji teden in prečkanje Egejskega morja ne bi smelo biti naporno. Tudi vremenska napoved glede medicana je danes povsem drugačna, kot včeraj. Orkan se naj bi zavrtel proti Kreti in nas pustil na miru.

Čas je torej, da se odpeljemo še malo po otoku, avto imamo do popoldneva. In gremo. In si ogledujemo južno polovico. Če mi je bila severna zelo všeč, mi južna ni prav nič. Kot bi zavili v Afganistan. Sama skala, nekaj koz skritih v makiji in vojska. Temu se reče "grdo kot Kornati".

Na drugi polovici izleta so začeli vletavati maili in so bili bolj in bolj pogosti. Na barki za kompom sem jim že komaj sledil. In tako je bilo do odhoda. Tribu, ki nam je dajala zavetrje ves čas našega bivanja v marini, je ob enih popoldan izplula. Njen tender še malo pred njo. Nekaj ur kasneje je Sakis s svojim dingijem potegnil na plano še Malo in Laro. Vmes sta v luklo vpluli dve barki. Danes je bilo živo, Sakisu se je dogajalo!

Deset milj sva prejadrala na genovo. To ne bi bilo nič posebnega, če plovba ne bi bila okoli otoka in cik-cak med čermi in manjšimi otočki. In veter je bil ves čas od zadaj. Brez vala. Ej, ko bi bilo vedno tako! Počasi se začanja obrestovati, da smo pridobili višino za Evijo in je sedaj na sporedu plovba z vetrom. Sidramo se v zalivu brez interneta in brez žive duše daleč naokoli (vojska in koze ne štejejo).

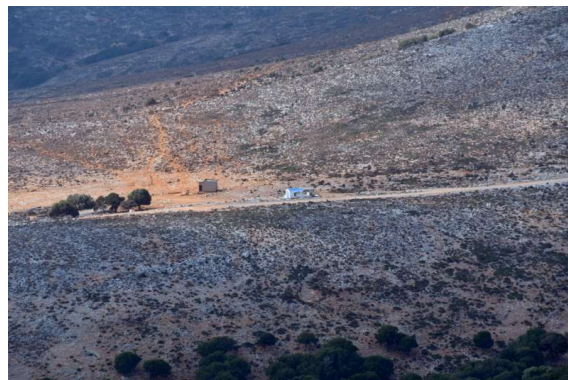
Nocoj bomo opazovali zvezde, najbližja luč je vsaj deset kilometrov stran. No, resnici na ljubo, najbližja luč je le 18 m stran. Na vrhu jambora. In še v smeri zvezd je, hic!

Pa nisva opazovala zvezd, ampak sidro. Prijeten jugozahodnik se je ponoči spremenil na meltemi, na severovzhodnik, torej. Sunki so bili močni, vendar nič posebnega, morda nekaj preko 30 vozlov. A dovolj za naše sidro. Čeprav sem ga dobro preveril, se je med obračanjem toliko premaknil, da je prišel na visoko travo. In zdrsnil. Zvečer, ko sva pristajala se ni več dobro videlo, kaj je kje na dnu, pasovi mivke se prepletajo s pasovi trave in ti pasovi so relativno ozki. Ker ni interneta, tudi na satelitskih posnetkih (ki si jih nisem do časa prenesel, hic!) tega nisem mogel preveriti. Le po sonarju

sem se lahko ravnal. Rezultat je bil, da je Vesno med gledanjem filma in mene med spanjem zmotil sidrni alarm. In potem presidranja sredi noči v močnem vetru in ozkem zalivu. Nekaj, kar imam najrajše, grrr. Še dobro, da naju je Bogdan opazil in z reflektorjem osvetljeval skalnate obale v bližini. V drugem poskusu nama je uspelo zadeti mivko in potem sva do jutra ostala na isti točki. Ko sedaj premišlujem, mislim da je bilo to prvič, da nama je na Mali popustilo sidro sredi noči. Ne spomnim se nobene podobne akcije.

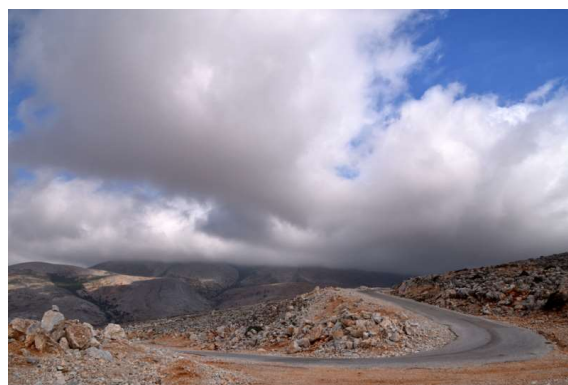
je kar krepko pihalo

ta konec Skyrosa je več ali manj gol

drevesa imajo posebno frizuro, grmovja so pa kot bonsai obrezani s strani koz

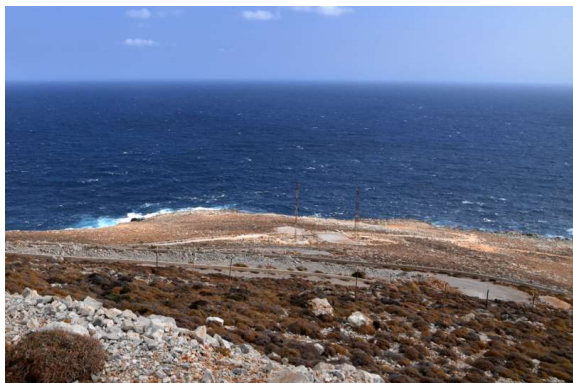
padajoči oblaki

tako malo je prometa na tem koncu, da se še ovce bojijo avtomobilov

kamnite skulpture neznanih umetnikov so večinoma na tem koncu otoka razstavljene

nekoč je bilo tukaj spodaj nekaj vojaškega....danes pa vse zapuščeno, a dostopa do tega zaliva še vedno ni dovoljen

še ena z redkim drevesom sredi kamenja

še vedno zelo lepa cesta, ki je slepa, saj, prideš do ograje s ključavnico in to je to ...vojaška še ni pospravila ograje

celo bananovca smo videli med potjo (v vasi)

Tribu je končno izplul in nam omogočil lažje izplutje iz marine

po štirih dneh zapuščamo Linario

17. september 2020, četrtek

Renes, Skyros - Psara, Grčija

Čudovita etapa. Potolažil sem svoje domotožje po pasatih. Veter 4 bf, polkrma, val manjši od metra, na nebu posamezni oblaki. Plovba je bila hitra in dokaj mirna, ker je ni oviral previsok val in je bil veter dovolj od zadaj, da ni nagibal barke. Še interneta ni bilo in je bil večji del plovbe mir.

Opoldne sva prečkala koridor ladij, ki plujejo skozi Bospor. Kar gužva je bila, v krogu 12 milj od Male je bilo v prometno najbolj gostem delu morja okoli 15 velikih ladij, ki so vse plule pravokotno na nas. Seveda to ni primerljivo s Singapurom ali Bosporom, spada pa že v kategorijo »gužvasto«.

V Psari se veževa s krmo. Prostor bi bil tudi za bočno, a so privezne rinke, ne bitve. In nikogar ni na obali, da bi dal štrik skozi rinko, sam pa ne morem skakati na obalo, privezati spredaj in zadaj, medtem, ko je barka brez nadzora in jo veter nosi proč od pomola. Pač ne gre. Nekaj časa se motoviliva kot mačka okoli vrele kaše, potem se odločiva in se greva privezati s krmo. Naslonil se bom na dingija, pustil pogon v rikverc, po pasareli stekel na kopno in privezal barko. A, ko

sva nekaj metrov pred obalo, pride sosed Rus in naju pomaga privezati (le kje si bil prej, ko sem te potreboval?).

Kmalu je tu še Lara, nekaj povečerjamo, nekaj popluckamo in odidemo na sprehod. Psaro pozna dobro, tukaj sva bila že velikokrat. Majhen otoček z malo prebivalci sredi morja. Imajo pa port policaja, ki pride (propisno, z masko) popisat barke v luki. Mislim, da je z nami danes šiht začel in ga tudi končal. Naporna služba.

Tudi Rus Aleksander, ki je s svojo 35 let staro 9 metrsko barko priplul direktno iz Sočija v Grčijo (ostale države mu niso pustile vpluti) ima pri svojih 45 letih naporno službo. Penzionist je. Beneficirani staž za delo na ladji mu je omogočil upokožitev pri štiridesetih. I ja bih to radio, tata...

Aja, Cassilda si je premislila in se bo ponoči pred celinsko grčijo obrnila proti jugu, potovala južno od Krete in svoj landfall naredila v Egiptu ali Libiji. Pri nas bodo tako od pojutrišnjem dalje spet pihali severni vetrovi. I nama težko, jaoj!

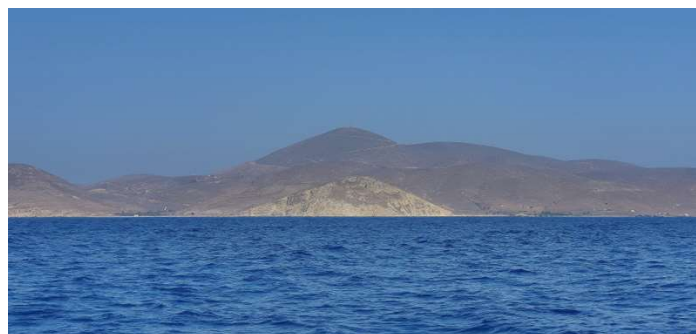
zadnji konček otoka Skyros

Lara se sonči v jutranjem soncu

Lara s polnimi jadri proti Psari

gol otok Psara

otok kjer je spet veliko crkva; na fotki samostan

obnovljeni mlin

lučica polna ribiških čolnov

po morju plava zaljubljeni par labodov; no, kasneje so prišli k barkam in čakali na kakšen prigrizek; tudi tukajšnji ne jedo korenja!

Psara by night

zvečer se sprehodimo, pot osvetljena

pa še ena fotka za ljubitelje mačk

Psara

18. september 2020, petek

Psara - Oinoussa, Grčija

Jutranja zanimacija ob frapeju v gostilnici v luki je branje komentarjev o Cassildi. Pogledamo si nekaj filmčkov in fotk iz Kefalonije, pobaramo prijatelje, ki so na tistem koncu in smo složni, da smo modro ravnali, ko smo se pred Cassildo iz Jonskega umaknili v Egejsko morje že pred enim mesecem. Iz istega razloga tudi nismo zavili na Kreto, ampak na Severne Sporade. Kdor zna, pač zna...

No, ko smo že pri vremenu, danes je bila plovba precej neprijetna. Po (morda) desetih milijah lepega jadranja spet merim hitrost morskega toka. Ko je vetra 0 bf in vse, kar pade v morje, relativno na barko tudi ostane na istem mestu, je naš SOG še vedno 1,4 vozla. V pravo smer! Ampak. Hitrost je premajhna, da bi še danes prispeli do 30 milj oddaljenega cilja. Yanmarko priskoči na pomoč in to pomoč nesebično deli z nama vse do Oinousses. Ni, da bi se hvalil z jadranjem!

Priveževa se bočno in počakava Laro. Vmes naredim kardinalno napako in domačina pobaram, kje se Lara lahko priveže. Ajoj! Tukaj je water taxi, tam je fisherman, povsod je nekaj... Jasno, vsi ti najboljši privezi so ostali zvečer prazni. Pa že

tolikokrat sem si rekel, da ne smem nikogar nič vprašati, ampak se pač privežem tja, kamor menim, da je prav. Se bojo pa drugi potem že kam stlačili. Kdor prvi pride, prvi melje, tako kot na javnem parkingu. Pomol je namenjen vsem.

Nekaj šilc likerja na Lari in potem večerja in čas je za spanje.

bo treba malce popraviti napis Psara

še zadnji pogledi na Psaro

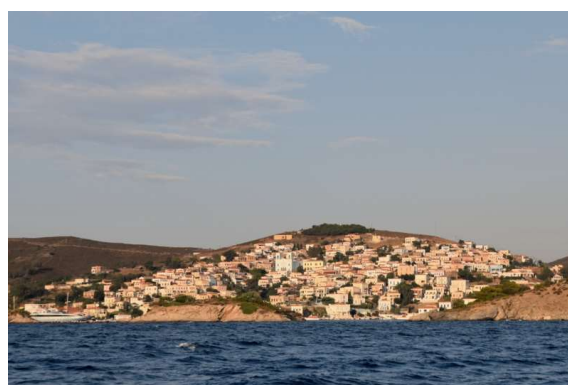
od začetka otoka Oinoussa pa do mesteca sem pošklocala toliko cerkva med nabijajočo plovbo (veter v nos)

Oinousses, glavno mesto z 950 prebivalci otoka

nekoč otok bogatih ladjarjev

že od daleč vidimo eno veliko jahto privezano na pomol

ne moreš zgrešiti v kateri državi si :)

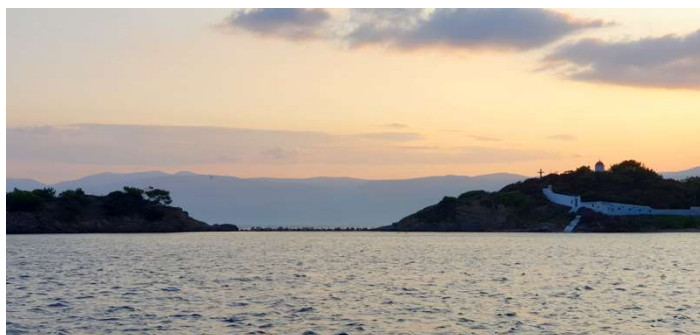
bronast kip sirene, s krono in jadrnico v levi roki, večni spremljevalec mornarjev

Psara: razen Lare in nas je bil tukaj privezana še jadrnica iz Soči/Rusija ... najprej je

Virma-Aleksander jo je pripeljal iz Sočija direktno, saj mu niso pustili v nobeni državi se prijaviti (tudi v GR se še ni)

Oinoussa - otočka nasproti pomola kjer smo bili privezani

...ajoj, spet so race prišle

19. september 2020, sobota

Oinoussa - Hios, Grčija

Danes se naučim, da Cassildo Grki imenujejo drugače, prav tako Nemci. Po grško se mu reče lanos. To pri medikanu pač ni tako, kot pri orkanih drugje po svetu, kjer so imena izbrana vnaprej in si sledijo po abecedi. In ko jih zmanjka (ko je v enem letu uporabljenih vseh 25 imen, sledijo grške črke. Na Atlantiku je tako letos že tropska depresija Beta. Sredi septembra! Tam so pravila jasna tako za to, kdaj se dodeli naziv "named storm", kot tudi za izbiro imena. Kar se lanosa tiče, preko dneva opazujemo rob oblačnosti zahodno in južno od Hiosa in modrujemo, kako je pa pri nas vse tako idilično lepo.

Sončno, nekaj vetrčka, sprehod na hrib okoli cerkve do pekarnice in iskanje lokala, kjer bi lahko pojedla svež burek. Guglove mape naju sprehajajo po bregu gor in dol, pa se vsi tam označeni lokali izkažejo za fake. Prav tako se izkaže, da je trgovina, ki je na karti označena kot supermarket le mikromarket in nakupovalni center le suvenirdžinjska. Hja, poimenovanja so v tej majhni komuni pač malo drugačna, kot smo jih vajeni iz večjih mest.

Jutranja kavica je tako šele okoli dvanajstih. Ob kavici je na sporedu opazovanje račje populacije, ki jo preganja sosedov kuža. Tako se je zagnal za raco, ki si je golo življenje reševala z nizkim letom nekaj decimetrov nad tlemi in manj kot metrom pred razprtim pasjim gobcem z našpičenimi zobmi. Nekaj časa. Potem je poletela nad morje in nesojeni lovec je moral vključiti ABS, da ni čofnil čez rob pomola. Ni druge, tudi danes bo moral jesti brikete.

Popoldan odjadramo na Hios. Veter se je dvignil in ga je za 5 bf. Krmnega, v zavetrju otoka, kjer ni vala. Kaj drugega, kot genovo nisva dvignila, pa še to sva morala skrajšati, ko smo dosegli trupno hitrost. V marini na Hiosu z Laro zasedemo zadnji dve mesti na pomolu. Lahko bi se sicer privezali tudi drugam, samo to bi bilo med mooringi in lokalnimi čolniki. Bi se dalo, je bilo pa tako vseeno enostavnejše.

In potem se odpravimo na sprehod do 2 km oddaljenega glavnega mesta istoimenskega otoka. Čisto prijeten sprehod je bil, v ravno prav toplen vremenu. Po pit stopu v eni izmed pristaniških fastfuddžinjic se je zaključil z ogledom možnih privezov za naše barke. Oba z Bogdanom sva se strinjala, da smo izbrali precej boljšo rešitev, čeprav je bilo potrebno malo pretegniti noge, da smo prišli v lajfo. Itak smo pa hodili samo v eno smer. Nazaj smo se peljali s taksijem in vrli taksist je v dobri angleščini razpredal svojo teorijo o korona virusu. Precej zapletena je in dolga in jo je težko razumeti. Bistvo je pa naslednje: za covid je kriv bitcoin. Simpl.

lastnik biminija bo verjetno zelo vesel, ko se vrne na barčico

skoraj na vrhu hriba mesteca Oinousses imajo otroško igrišče....dolga pot je do tja :)

še ena mačkonka, očitno ta ni tako sestradena

dominantna cerkev Sv. Nikolaja, zaščitnika pomorščakov

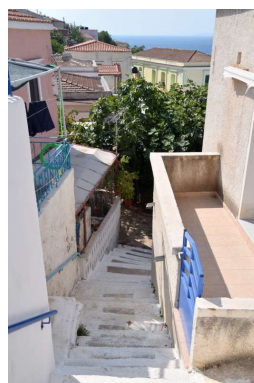
tako majhno, redko naseljeno mesto, pa toliko spomenikov
...samo del jih je na fotki

yacht club

nekoč je bila lepa, velika hiša....danes notranjost krasijo
fige in ostala grmovja

celo mesto je v hrib in stopnica pri stopnici ...

nekaterne hiše so še danes lepo vzdrževane

čprav večina hiš je aktivnih le med počitnicami

vse iz marmorja ...

med lepimi hišami najdeš tudi kar nekaj zapuščenih hiš, ki
žalostno razpadajo.. Oinoussa je otoček na katerega ti je
zanimivo znova obiskati

20. september 2020, nedelja

Hios, Grčija

Precej je vleklo in nikomur od nas se ni mudilo na morje. Pa smo modro sklenili, da ostanemo še kak dan v tej marini z imenom Works in Progress, kjer smo lepo zaščiteni proti meltemiju. Tako jo je v mojem pilotu iz leta 2002 poimenoval Rod, ki je navedel tudi vse ostale podatke, od tega kje bo recepcija pa do sanitarij, vode, elektrike, kafičev, čendlarij, trgovine... Nič od tega še ni postavljeno. Le tabla stoji na vhodu, kjer piše, da je v skladu z nekim lokalnim aktom, marino potrebno takoj zapustiti. Tabla je že precej stara, barke pa marino še kar naseljujejo. Tudi mi.

Lotim se generatorja. Saj ne bi bilo nič hudega, če ne bi bilo potrebno plezati v najbolj nemogoče konce barke. Najdem oksidiran konektor in ves vesel, da sem našel napako, nazdravim v Bogdanom. Ampak. Ko vse skupaj sestavim in zaženem, na koncu žice ni tistih tako težko pričakovanih 230 V 50 Hz. Pravzaprav sploh ni nič, hic! Še kar nekaj časa se trudim in izločam možne vzroke, na koncu pa le obupam. Vsi indici me vodijo k sklepu, da je nekaj narobe s škatlo, ki skrbi, da iz trifaznega izmeničnega toka različnih frekvenc in napetosti naredi pravoverno župco. Tu so pa moje možnosti za popravilo sredi ničesar izčrpane. Letos bova očitno primorana shajati brez generatorja. Saj za prvo silo je alternator in inverter tudi rešitev. Watermaker sem itak že preflintal. In ga tudi preveril. Dela.

Potem grem na Laro na čvek in mimogrede omenim, da bom menjal olje v saildrivu, ko imam ravno priliko. Pa se spet naučim nekaj novega. Tisto, kar sem počel vsa ta leta, je povsem nepotrebno. Olje v motorju se menja vsake toliko časa, olje v menjalniku pa enkrat letno. In tako mi je bilo prihranjenega precej dela. Lidlova pumpa namreč olje iz motorja izpumpa prej, preden jaz uspem zamenjal filtre, s saildrivom se pa matra nekaj ur. Večino časa gre tako po novem za pripravljalna in zaključna dela. Za pripravo vse potrebne krame ter za čiščenje cevi in mastnih flekov. Danes še posebej. Sajasto olje se je polilo po preprogi. Ne glede na vse, pa je časovni prihranek vseeno očitno. In tako imam v nedeljo zvečer čas zase...

lepa barčica v starem stilu privezana na začetku našega pomola v Hiosu

ves pomol je zaseden z jadrnicami, je pa seveda še znotraj marine dovolj prostora za ostala plovila

renovirani mlini, fotografirani že xxitič

mogoče bodo nekoč zbrali sredstva, da tudi ta ex mlin uredijo?

obzidje starega predela mesta Hios ...

kmalu bo trta in ostalo grmovje preraslo hišo

zaradi covida imajo tudi golobi varnostne razdalje / pregrade :)

sprehajalec psov

luka v mestu Hios je nepremireno manj primerna za umirjen privez kot naša marina v gradnji

domačini ob igranju domin

mesto Hios je včeraj zvečer bil nabito poln z ljudmi ... varnostna razdalja, hm ... ?? v taxiju pa sva morala imeti masko, saj je drugače kazen 150 €

rožice iz Oinousse

21. september 2020, ponedelj

Hios - Marathokampos, Samos, Grčija

Jutro postreže z neprijetnim presenečenjem. Slovenske norice bi to pospremile z naslovom "Šokantno! Ladja zagorela sredi morja!". Bilo je pa takole. Odveževa se, izplujeva iz luke in zavohava smrad po zažgani plastiki. Vali se iz našega motorja. Ok, motor takoj ugasneva, jadra dvigneva in greva z vetrom proti Samosu. Do sem (skoraj) vse lepo in prav.

In potem začnem servisirati. To izgleda tako, da najprej kličem po VHF, potem telefonarim. Help desk imam na Lari, v Ljubljani in v Ospu, s serviserjem se zmenim na Samosu. Ker mi Telekom noče več častiti brezplačnega roaminga, sem za servisiranje tako že plačal nekaj evrov še preden je bilo sploh kaj postorjenega, hic! Kakorkoli, skupinsko tuhtamo, kaj bi bil lahko vzrok in po nekaj meritvah pridemo do sklepa, da je kriv generator. Pa ga fizično odklopim in izmerim. Glej ga zlomka, res je v stiku! Če bi bil to vzrok, sem potolažen. Brez generatorja lahko živim, brez motorja ne. In servisiranje motorja tukaj mi izgleda precej komplicirano.

Ampak, ker nisem prepričan, da je problem rešen, raje ne prižigam motorja in preverjam. Da vsaj pristanem, dokler še dela. Prijadrava v luko, pospraviva jadra, prižgeva motor, vrževa sidro, greva s krmo na obalo (z jadra tega ne znam) in ugasneva motor. In vohava smrad. A-ja-ja-jaaaaah! Ni v redu (razen, če je smrad od prej in se je sedaj samo razpihal). No, med pristajanjem res ne morem gledati v motor, če se kaj ven kadi. Namenim se počakati Laro in Bogdana prositi za pomoč.

In začneva s pregledovanjem. Motor se segreje in potem se pojavi dim in smrad. Nikakor pa ne moreva locirati od kod se kadi. Gledava, tuhtava, Bogdan študira dokumentacijo (ki sem jo jaz že med potjo in jo znam skoraj na pamet - sedaj jo zna na pamet še Bogdan), pa nikakor ne moreva priti do nekega pametnega sklepa. Misliva in se domisliva. Ker ima na Lari domovinsko pravico super-truper termometer za merjenje s covidom okuženih ljudi na daljavo, ga aktivirava in opazujeva, kje se najprej in najbolj segreje. Po dveh minutah je spodnji del generatorja že fino vroč (precej bolj, kot pacient s covidom), laserska mašinka pokaže sto stopinj. In spet je smrad. Napaka je torej tukaj. In očitno je prebito navitje posledica in ne vzrok.

Ok, sedaj vsaj vem pri čem sem. Motor je nujno potrebno razstaviti in zadevo (vsaj) nevtralizirati, če ne popraviti. Ampak. Mislim, da mi tega mojster v Pitagorionu ne bo mogel narediti. In kaj sedaj? Kakšen dan bo še veter, potem bo kriza biti brez motorja. In pristati moram v minutki, preden se generator toliko segreje, da zasmrdi. Hmmm...

Pa pustimo to, meltemi je danes poskrbel za lepo jadranje, 4 bf čiste krme in manj kot meter vala je bilo ravno prav za polno odprto genovo vse do rta na Samosu okoli katerega smo zavili. Potem se je začelo dogajati, kot se pod temi otoki v sezoni meltemija vedno dogaja. Vetra je bilo med 0 in 30 vozli in zunaj je bilo samo še za vzorec genove (ko je 0 bf, je itak vseeno koliko jadra je zunaj, takrat stavim le še na morski tok). Če je bilo prvih 50 milj pasatno kičastih, je bilo zadnjih nekaj meltemijevsko zagamanih.

ob pristanku v Marathokamposu zagledam na sosednji barki pravi kavč in kapitan je mirno spal

od daleč barka zgleda čisto normalno, je pa očitno platforma dodana na katero lahko potem montiraš kavč; orcajo verjetno bolj malo :)

vasica by night nekaj turistov je pa le bilo; oštirji tožijo, da je bilo letos poleti izredno slabo obiskana vasica zaradi covida

v vasici imajo/so imeli umetnike na delu

kako lahko fasado polepšati, da ni dolgočasna...

...ali razpadajoča hiša... celo omarica je pobarvana....

ta poslikava me spominja na kakšno komunistično sliko delavca v tovarni, manjka samo še srp in kladivo ... res dobro naslikano!

tudi tukaj ne manjka stopnic in vzpenjanje v hrib

mačk v tej vasici ne manjka

zanimiva ograja

tradicionalni stoli, netradicionalne barve

v ozadju gora Kerkis, najvišji vrh Vigia 1437 m

22. september 2020, torek

Marathokampos, Samos, Grčija

Servisiranje barke se nadaljuje. Po telefonu. Tokrat je vroča linija postavljena med Malo in serviserji na Lerosu in Samosu. Marinski servisni fantje močno komplicirajo. Ne vedo, kaj je treba narediti in postavljajo nemogoče pogoje. Časovno in finančno. Ma, saj nekaj takega sem pričakoval, zato sem tudi poskušal na vse načine najti drugačno opcijo.

Še najboljša rešitev najine zagate se mi zdi mehanik Zlatko, ki sva ga srečala na Kosu pred desetimi leti in je letos na Samosu. No, sedaj je na Rodosu in se na Samos vrača konec tedna. Mislim, da je en dan razlike v začetku del vreden tega, da se mi s serviserjem ni potrebno preklati v grščini (noben od marinskih fantov ne govori angleško, hic), ampak v srbsščini. Sicer sem letos poleti treniral hrvaščino, ampak mislim, da tudi s srbsščino ne bi smel imeti večjih težav. Vsekakor manjše, kot z grščino, če mojster že ne govori angleško.

In kot sedaj kaže, se bo spet kot najboljša opcija izkazala marina v Pitagoriju ter kot najslabša marina na Lerosu. Tako, kot že nekajkrat. Zanimivo, ampak res zanimivo, kako vsi rinejo v nesrečo na Lerosu. Večina jadrancev, ki sva jih srečevala, namerava barko preko zime pustiti na Lerosu. Čoporativni nagon ali dober marketing? Verjetno oboje. Sicer pa to ni moj problem. Če želijo za enako marinsko uslugo plačati več in si dodatno kupiti problem potovanja domov (z nočno ladjo v Pirej in potem z vlakom na letališče, namesto direktno z letalom za manj denarja), naj to počnejo. So vsaj boljše marine pozimi proste.

Pa pustimo naše servisiranje, naj malo počaka. Dokler ne bom imel šestdeset let ne nameravam servisirati motorja. Haugh, govoril sem!

Precej potem, ko sosed s kavčem na podestu v kokpitu (na katerem večino časa preleži in meditira) izpluje, gremo z Laro na jutranjo (jutranjo? hmmm...) kavico in se zmenimo, da se razdelimo v dve interesni skupini. Lara gre v raziskovanje novih krajev in običajev, Mala bo tukaj počakala do jutri (ker je zastoj) in potem odplula v marino v Pitagorio (ker je jutri še veter, potem ga ni več - brez vetra se pač ne moremo premikati) in tam počakala na Zlatka.

Pozno popoldan sledi še sprehod na bližnji hribček in obisk frizerja. Na vratih je tabla, ki predpisuje obvezno nošenje maske, pa mi je bilo hitro dano na znanje, da so to pri njih ne počne in naj ne težim z neumnostmi. Ubogal sem. Prvi komentar po striženju je bil, da so me ošišali tako, da nisem več fejest. Mislim, da ni tako hudo. Tudi prej nisem bil fejest. Neke prav posebne škode frizer ni naredil, saj je niti ni mogel. Potem pa na ribice in školjke k Lekatisu (se spet ponavlja zgodba s Stello iz Pitagoria od lani spomladi?) in domov k počitku.

prenosna pečica za drva pri Lekatisu - verjetno aktivna le v glavni sezoni

almiriti (po grško, če sem prav razumela) drevo naj bi bilo staro 70 let

nekateri na frapeju, nekateri pa spijo že dopoldan

Lara odplula novim dogodivščinam naproti ... kam? naprej! kam naprej? beri na www.sailmala.com/lara

mandljevec bogat s plodovi, a kaj, ko so tako visoko

ta poslikava na steni hiše je No.1 - res dober umetnik!

cerkev spet višje kot je glavnina vasice

Bogdan pravi, da je treba fotografirati trenutno situacijo glede privezov v Marathokamposu, saj v knjigi Roda Heikel (knjiga stara 20 let) novih pomolov še ni

Mala na privezu

Tone se je šel ponovno striči (spet moški frizer :)), na začetku z masko, potem pa brez ... tokrat bolj oskubljen kot 3 tedne nazaj

panirane školjke in manjše ribe pri Lekatisu

mačkam hrana leti z neba (najini ostanki) :) kakšne oči naredi fleš :) ; psi so še celo lupine školjk grizli

23. september 2020, sreda

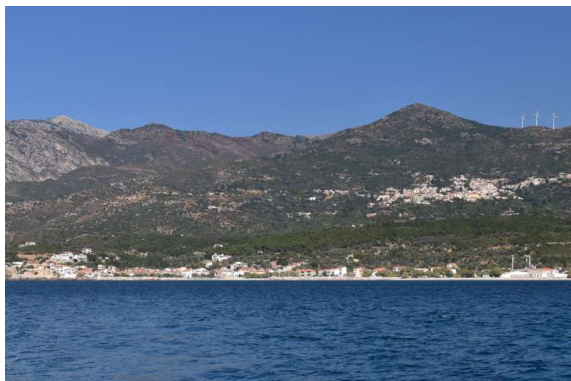
Marathokampos - Pythagorion, Samos, Grčija

Izplula sva brez prižiganja motorja. Saj sva vendar jadralca, mar ne? No, če je nama to jasno, pa ni bilo sosedoma, Angležema. Malo čudno sta naju gledala. Pa vse skupaj ni bila neka umetnost, itak sva bila parkirana s krmo. Samo sidro sva pobrala in odvila genovo, pa je bilo vse postorjeno. Razen. Razen tega, da daljinec za sidro ni delal in sva to ugotovila, ko sva bila že odvezana, hic. Modri gospod M. je nekoč dejal, da če se lahko pokvari več stvari, se pokvarijo hkrati. Kako presneto prav je imel! Ni pa predvidel, da lahko Mala dvigne sidro tudi brez tistega nesrečnega daljinca na špici, hehehe.

Jadranje je bilo ... no ja, jadranje. Spet sva se obnašala, kot strastna jadralca. Tudi v 0 bf (s sunki do 3 kt) nisva prižigala motorja (vzrok je znan, hic) in za slabe 4 milje najbolj odvetnega dela poti sva potrebovala dve in pol uri. Še dobro, da Mala jadra tudi v brezvetrju. Veter je pač nekaj časa bil in nekaj časa ga ni bilo. Imela sva vse. Celotno rožo vetrov z razponom od 0 do 4 bf. Rezultat? Za 15 milj dolgo pot sva potrebovala 6 ur. Je bilo pa v šibkem vetru prav vroče. Čisto poletno vreme s temperaturami zraka 26-27 stopinj in morja 25 stopinj. Vsaj nekaj.

Če sva izplula brez motorja, sva tako tudi pristala (sedaj sva že zaprisežena jadralca). Mihalisa naju je pričakal z dingijem na vhodu v marino in naju potegnil na privez. Elegantno. No, če bi vedel, kako se bodo sunki vetra obnašali, bi lahko v marino priplula in se privezala tudi brez Mihalisa. Veter je namreč na vhodu oslabil in v sami marini ga je bilo le nekaj vozlov. Dovolj, da bi lepo pridrsela na bočni privez in ne preveč, da bi naredila štalo. Ampak, je že prav tako. Zihr je zihr. Itak je čez pet minut spet vleklo 15 vozlov.

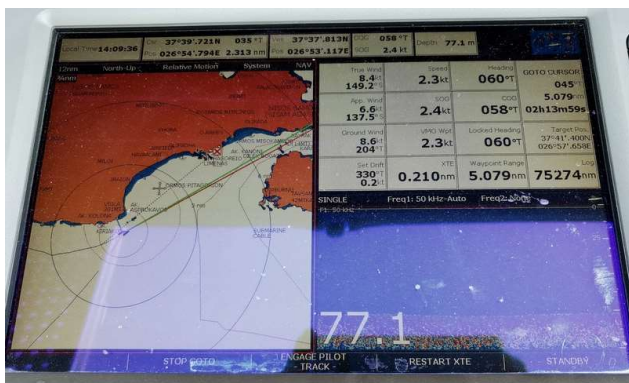
Popoldne je lepo, sončno, toplo. Pa se lotim daljinca. Očistim kontakte in spet dela. Aha! V tem grmu tiči zajec. Lotim se meritve. In kaj ugotovim? Kabel ima tovarniško napako. Napajalna žica ima preveliko upornost in napetost na elektroniki pade na 8 V (namesto 12-13V). Že od vsega začetka imava težave s tem daljincem in od časa do časa se resetira LCD zaslon. Ostalo je delalo in se nisva prav hudo sekirala. Samo. Ta kabel je popolnoma zlit s konektorjem. Vodotesen tudi mora biti, med plovbo po valovih ga konstantno obliva morje. Novega moram nekje dobiti. Mission impossible. Vendar, niti ne! En star enak (nedelujoč) daljinec imam kot rezervni del še iz časov, ko je DHL pošiljka iz Evrope do Male potovala po nekaj tednov. Premerim tisti kabel in ... voila! Nekaj lotanja in ukanil sem gospoda M.

v Grčiji ima večkrat vasica na hribu enako ime kot je potem ob morju, le, da dodajo še npr. zaliv, kot je Ormos Marathokampou in cca 4km višje vasica na hribu Marathokampos

danes je naš motor počival cel dan, niti minute ni delal

včasih je bila hitrost tudi nič

plesne vaje v marini Samos se odvijajo zunaj dvorane

24. september 2020, četrtek

Pythagorion, Samos, Grčija

Ob dveh zjutraj me zbudi telefon. Hči je zamešala, kaj je UTC + 1 in kaj je UTC - 1. Hotela mi je prva čestitati za rojstni dan in je to storila dve uri prepozno. Hja...

Preko dneva se vrstijo telefoni, maili, esemesi, vajbri in wacapi. Ej, kako je bilo včasih enostavno, ko je bil samo telefon. Fiksni. Vse smo se zmenili v oštariji. Še nekaj službenih zadev je in prvo polovico dneva preživim na telefonu in za računalnikom.

Popoldan se končno le sprehodiva do Pythagoriona z namenom kupiti torto za zvečer. Namen je bil dober, celo uspešen (tudi Stello sva ukanila, yeeesss!). Sva pa se utrujena od hoje, dolge 4.000 korakov, usedla na giros. No na pivo in giros. Pravzaprav nekaj piv in giros. In soseda sta govorila slovensko in smo kmalu vsi skupaj govorili slovensko. Popadla naju je ideja, da priletiva v Slovenijo za en vikend in potem nazaj. Pa ne bo šlo. V nedeljo je zadnji čarterski let proti Sloveniji.

Zvečer pa k Marku na večerjo. V marini je oštarija in ni nič slabša, kot katera koli druga na rivi (roko na srce, tudi nič boljša ni). Je pa povratek od Marka domov najenostavnejši. Rojstnodnevna proslava je bila sicer planirana z Laro, pa bo tokrat z Rasom. Na barki so plani (jasno, kor beli dan) samo zato, da se spreminjajo. No, zaenkrat je ta plan samo malo modificiran. Praznovanje z Laro je le predstavljeno in ne odpovedano. In proslava bo brez mask! Ali pa mene na proslavi ne bo. Haugh!

Le en problem je bil v povezavi s proslavo. Zlatko je manjkal. In Zlatko se ne javlja niti na telefon. To je tisti Zlatko, ki naj bi jutri zjutraj začel zdraviti Malin motor, hic...

eco mini bazenček iz naravnih materialov za majhne otroke

ne moreš verjeti v kako višino se raztezajo te stopnice

tokrat ni pralnega stroja s hobotnicami na pomolu

večina plovil v luki Pythagoria so čarter, izletniške ali domačinske barke, tujcev skorajda ni

ob treh popoldne ni kaj dosti turistov in ostalih sprehajalcev

moj saganaki shrimp je bil odličen (brez čebule!) ... pomazano 3x

Jasmin, Uli, Tone in Damir v pričakovanju torte

pa je kapitan upihnil svečki... stopil v novo desetletje in naj bo vsaj tako lepo kot prejšnje ali še boljše

25. september 2020, petek

Pythagorion, Samos, Grčija

Sredi noči pa Zlatko ni bil moj največji problem. Nisem vedel ali naj v školjko najprej porinem rit ali glavo. Ajoj! Hobotnica v omaki je bila očitno pokvarjena. Pa je Damir lepo rekel, da nekaj ni v redu in je ni jedel. Jaz nisem okušal nič neobičajnega (očitno imam covid, pa ne okušam) in sem vse pomazal. I zajeba se!

Malo neprespan ob pol devetih še enkrat pokličem Zlatka. On je še na Rodosu in se mi včeraj ni javil zato, da mi ne bi pokvaril večera. Hmmm, ravno zato mi ga je. Kakorkoli, pride danes popoldan in delati začne jutri. Upam.

V marino naročiva rentiča in se odpeljeva v šoping. Jaz še vedno nisem dober in precej z muko hodim po vročem Samosu. Urediva pa vse, kar se urediti da, torej se je splačalo potrpeti. Kosilo si privoščiva v piceriji, kjer sva stalna gosta. Logično, edina picerija na otoku (in tudi v širši okolici), kjer je okus pice vsaj približno podoben italijanskemu. V Lidlu nabaviva vino. In ostale pritikline, ki k vinu pašejo. Recimo, gin in tonic. In se odpeljeva domov. Samos pozna, večkrat sva se že peljala po otoku in danes jaz nisem pri volji za ogleda.

Popoldan zaspim in ko se zvečer zbudim sem kot nov. Lotim se kletarjenja in kaj ugotovim? Belega vina, za katerega sem bil prepričan, da ga nimava več, je bilo pod klopjo še deset steklenic. Da se mi kaj podobno katastrofalno kritičnega ne bi še kdaj zgodilo, naredim popis zalog. Rezultat je vzpodbuden. Skupaj imava 66 steklenic, malo več rdečega kot belega vina. Prihajajo pa iz šestih različnih vinorodnih držav.

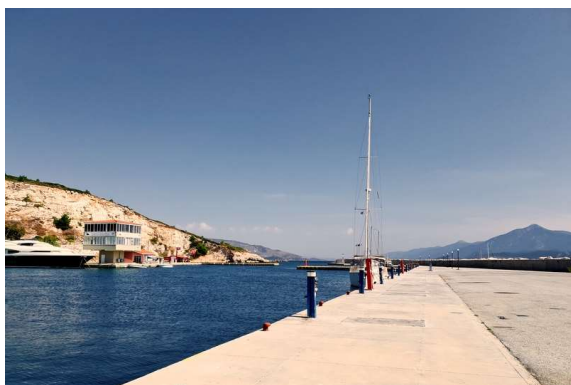
Zlatko ob osmih zvečer le pride in dogovorimo se za potek del. Jutri zjutraj z Nikosom začneta. Za začetek sta se v redu izkazala. Pojedla sta rojstnodnevno torto in Zlatko je popil nekaj vina. Nikos je sicer pravi Grk, vendar ne pije opojnih substanc. Zlatko ga zagovarja, da samo začasno, ker trenutno pije lekove. Upam, da ne proti covidu. Grki so namreč resno zastavili vojno proti virusu. Poleg naju so privezali vojaško ladjo. Verjetno zato, da naju v primeru virusnega napada lahko brani. Le to mi ni jasno, koliko vojska plača za privez več kot 200 čevljske topnjače v marini.

popoldne so ulice v Pitagorio prazne

na Samosu v Lidlu dobiš celo ožujsko pivo ...

skoraj čisto sami na pomolu

Pythagorion

26. september 2020, sobota

Pythagorion, Samos, Grčija

Strah ima velike oči. Ponoči je ona vojaška ladja izgledala precej večja, kot se je izkazalo danes podnevi. Mislim, da ni večja od 150 čevljev. A vseeno, kaj počne v marini? Se skriva pred vremenom? Vojska? Začelo je namreč vleči z juga. Pri nas je 5-6 bf s sunki do 35 vozlov, kar je precej manj, kot je bilo danes v zahodnem Sredozemlju, kjer je bil gale warning 8-9 bf. V tej marini vetra skoraj ni čutiti. Niti ni vala, čeprav se nahajamo na južni strani otoka in valovi konstantno pljuskajo preko konkretno visokega valobrana (okoli 4-5 m v višino ima, takole na uč).

Današnji dan je torej primeren za servisiranje, ker zaradi vremena itak ne bi nikamor izplula. Zlatko in Nikos sta prišla, kot sta obljubila. Razstavila sta motor. Hja, ni bil kratek stik v generatorju. Prirobnica se je snela in drsala po sklopki in rotorju. Odbrusila je celo glave vijakov M10. Ni delo samo za šraufmojstra, ampak je potrebno najti nove dele. Ali pa jih narediti. Morda celo previti rotor, če se bo dalo. Ne bo končano tako hitro, kot sem upal. Polomljene stvari sta odnesla drejarju in ker se mi nista javila, se bojim, da zadeva še ni narejena. Čeprav je Zlatko strumno obljubil da bo. Nema problema, danes čemo to rešiti. Kako poznan balkanski melos. In jutri je nedelja.

Sem pa zato vetroven in s čakanjem obremenjen dan izkoristil za službovanje. Nekaj časa. Potem gre Vesna pod tuš in takoj imam novo zanimacijo. Bilge pumpa ne dela. A-joj! Od nekdanj uživam, ko popravljam vodovodno lajtungo! Nekaj ur mi je vzelo in z nosa mi je kapljajal znoj. Imam pa zato vse cevi, filtre, ventile in kar je še takih stvari, sedaj lepo preprihane in očiščene do sijaja. Napaka je bila drugje. Tam, kjer sem iskal nazadnje. Poper v kroglici (le od kod se je vzel v tuš bilgu in iztoku iz pralnega stroja?) se je nekako prebil skozi vse silne filtre in zablokiriral nepovratni ventil v črpalki, da se ni zaprl. In črpalka potem pač ne črpa. In, seveda, da sem to ugotovil, sem moral razdreti omarico v kopalnici, potegniti na plano pumpo in jo razdreti. In potem vse skupaj narediti še enkrat - v obratnem vrstnem redu. Ah, ja...

Po kosilu sledi počitek (ki ga prekine telefonsko zvonjenje) in potem delo precej pozno v noč. Danes nisem stopil na kopno, čeprav sva lepo privezana v marini.

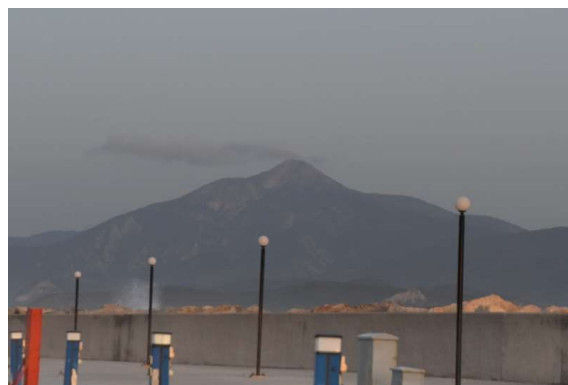
del marine v Samosu

vojaška ladja v naši marini zraven naju

ulica v Pythagorion

proti večeru je veter naraščal in zunaj valovi, ki so butali v pomol; marina je bila bogatejša vsaj za 7 plovil

27. september 2020, nedelja

Pythagorion, Samos, Grčija

Korone v marini ni več. Vojska je izplula. Obrnila nas je nevarnosti in sedaj lahko gre. Z vojsko je odšel tudi veter. Hmm... ali pa je bilo morda ravno obratno? Odšli so tudi sosedi, ki so se prišli skriti pred vetrom in so se privezali poleg nas. Le midva ostajava.

Zlatko je poslal esemes z veselo novico. Z deloma nadaljuje avrio. Manjana. Le zakaj je to sporočilo naslovil kot vesela novica, ve le on? Morda zato, ker je z avrio mislil "jutri" in ne "nekoč v prihodnosti". Hja, kdo ve?

Današnji dan sva prebila delavno, kot se za nedeljo spodobi. Spet je bil lep, sončen dan, z idealnimi temperaturami. Tako priliko je nujno izkoristiti za delo za računalnikom. V podpalubju, hic!

Zvečer pa v lajf. Na sprehod do Pythagoriona in malo cikacakanja po ozkih in prijetnih uličicah. Pavza za krepko uro na ena ouzo ke miso kilo kokkino krasi ke megalo nero in nato sprehod pod že konkretno svetlo luno domov. Skupaj 5853 korakov. Po nekajkratnem obkroženju mize v kokpitu jih je 6003. In norma je dosežena. Voila! Vesna je imela precej lažje delo. Ker ima krajše noge, je normo dosegla še pred vrnitvijo. Doma ji neskončno pameten telefon pove, da je danes naredila 7082 korakov.

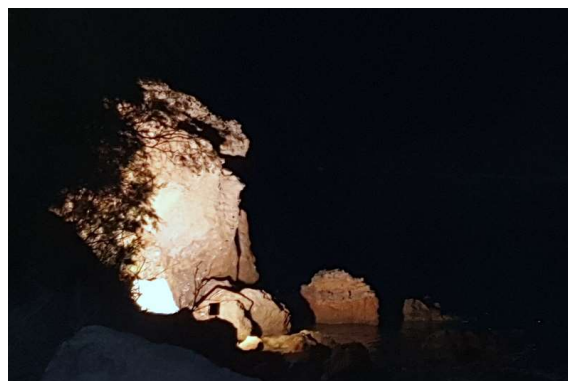
dolg in visok nasip pred marino nas je obvaroval včerajšnjih valov, pa čeprav je sem pa tja tudi kakšen pljusnil na pomol; ni kaj, dobro zaščiten marina je

vasica Pythagorio by night

glede na to, da smo konec septembra, v bistvu konec sezone, pa še korona, je večina oštarij odprtih in tudi dosti ljudi ...

ne vem kaj je tako posebnega na teh skalah, da so razsvetljene ponoči?

28. september 2020, ponedeljek

Pythagorion, Samos, Grčija

Ob devetih Zlatka, seveda, ni bilo. Malo po deveti sporoči, da pride ob štirih popoldan. Niso mojstri še končali. Ah, ja... Tolažim se s tem, da itak jutri ne bo vetra in da itak ne bi nikamor izplula. Vsaj ne daleč.

Pa se lotiva službovanja in ko končam, še ribanja palube. Vroče in vlažno je kot v tropih. Znoj kaplja in curlja. Največkrat kapne kar z vrha nosa. Ventilatorji delajo s polno paro. Ko poslušam, kako je na Jadranu mrzlo in kako sneži v Sloveniji, mi je jasno le to, da dobrine niso enakomerno porazdeljene po celem svetu. Razen pameti, seveda. Te imamo vsak zase vedno dovolj.

Pandemija. Vrla oblast vse počne v dobro ljudi, da bi jih zaščitila pred tem groznim virusom. Povsod po svetu. Za eno večjih nebuloz sva izvedela sinoči. Nova Kaledonija bo ostala neprodušno zaprta do 27. marca 2021. Sicer v državi ni niti enega okuženega, ampak oblast ščiti državljane pred katastrofo. Enostavno jih je dala v zapor. Tam se ne bodo okužili. Simpl ko pasulj. Tako hudo menda niti v Severni Koreji ni. Upam samo, da naš vojaško izšolani šef kaj podobnega ne uvede še v Deželici.

Kakorkoli, Zlatko popoldan ne pride. Seveda tega ni javil sam od sebe. Na moje vprašanje, kakšna je situacija, je odgovoril, da pride jutri. Avrio. In da navitja niso popravili. Joj, brez tega bi bilo itak lahko narejeno že v soboto. Pa se spet tolažim, da jutri ni vetra. Slaba tolažba. Brez vetra in z motorjem se bi tudi morda dalo pluti.

Večer je zato sper delaven. Saj, prilika je, da naredim tisto, kar bi sicer prestavljal. In ne da se nama iti na sprehod v mesto. Avrio.

Portugalski coast guard privezani pred nami

vsak dan nekam dirjajo in se vrnejo proti večeru.... no, z 2x300 konji tudi veliko prevozijo

nizka hiša (vrata se odpirajo v višini moje glave) je na poti do mesta Pythagorio

ribiča pri delu

kafič na vogalu, nasproti avtobusne postaje je običajno zelo oblegan predvsem s strani domačinov

na tabli piše: Christian Basilica

od daleč zgledajo vrata na cerkvi zelo stara, ko pa stopiš bližje vidiš, da so čisto nova, v retro izvedbi

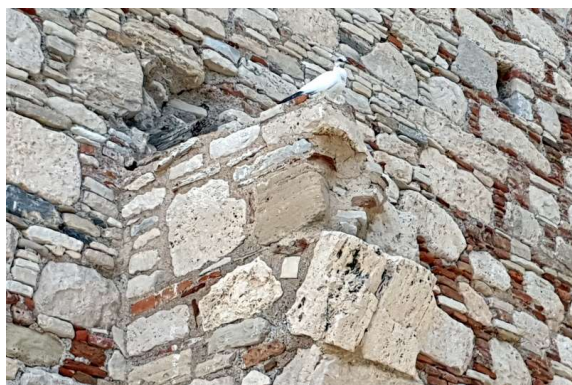
nova mestna hiša (tako so mi rekli) Pythagoriona je več ali manj v steklu (tudi stopnice, tla) in tako gledaš ostanke templjev ipd

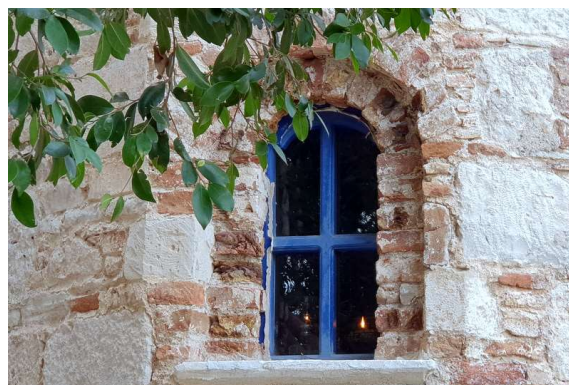
stara mestna hiša (menda?)

spomenik Pythagorio

galeb je barvno čisto usklajen z obzidjem

basilica

29. september 2020, torek

Pythagorion, Samos, Grčija

Zlatko je prišel ob desetih. Prevod besede avrio je tokrat 25 ur, kar je že lep uspeh. Disk je popravljen. Statorja se niso niti dotaknili. Jezen sem. To bi Zlatko lahko vedel že v soboto. Južni Balkan. Če bi bil v zahodni Anatoliji, le nekaj milj stran, bi bilo verjetno čisto drugače. Zato tudi gredo vsi rezidenti te marine tja na servisiranje. No, če je prišel ob desetih, je ob dvanajstih odšel. Stižem za pet minuta v prevodu pomeni pridem čez dve uri. Hja...

Kakorkoli, spet se je izkazalo, da kar ne morem popraviti sam, je drago in komplicirano. In dolgotrajno! Mislim, da mojster hkrati dela več bark in potem vsem računa ves čas. Zlatarsko drago (eno pošteno mesečno plačo je hotel imeti za dvakrat dve uri dela) je še vedno le dobra tretjina predračuna iz Lerosa. Za ravno tako dvakrat dve uri dela. Ej, ko bom bil velik, bom bil mehaničar na Lerosu!

Med čakanjem, da bo delo končano službujem, potem grem na sprehod v Pythagorio. Vesna je že ves čas tam. Vse dobre birtijice so preko dneva zaprte, le tiste (turistične) na rivi delajo. Nekaj popijeva in pojeva (zanimivo, tukaj je točno

pivo celo deset centov cenejše kot ustekleničeno, kar je presedans za Grčijo. Cenejše pa ne pomeni, da je poceni. Skoraj štiri evrčke za vrček je kar spodobna cena.

Ob osmih smo zmenjeni pri Markosu. Zlatko je povabil. Naju in Damira. Ex juga (skoraj) v kompletu. Zlatko časti. Danes je toliko zaslužil, da ima s čim. Ampak. Vsi se zberemo, kot je bilo dogovorjeno, le eden manjka. Zlatko. Plačilni. Nas ostale sicer to ne ovira, da ne bi nekaj popili in počvekali, a vseeno. Je Sremska Mitrovica del Škotske ali Gorenjske? Nin definitivno ni, Damir je poravnal vso škodo, ki smo jo naredili oštirju.

ostanki templjev

ampak takih barvnih odtenkov pa še nisem videla v Grčiji oz. se vsaj ne spomnim

drevo granatnega jabolka , v ozadju razvaline gradu

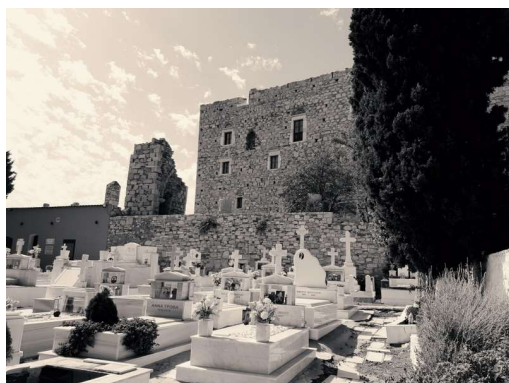
pod drevesom je bila miza in stol hladna senca mi je ustrezala,saj smo danes imeli 29C

sedim v senci, ko ob dveh udarijo zvonovi, še dobro, da je bila samo dve ura

mini ribnik zraven basilice....na splošno zelo urejen mini park zraven basilice

pokopališče pod gradom (Castle of Lycourgos Logothetes)

nekateri imajo kar lepe nasade bazilike ali rožmarina namesto rož (kar tudi najboljše uspeva zaradi vročine)

spomenik kar na tleh kjer vsi hodijo/mo

katerikoli grob sem pogledala je bila letnica smrti 2019 ali 2020 čudno... ali pa sem slučajno same take opazila

pri gradu se prične peš pot, ki pelje do plaže; in, če bi se odpravila še na malo daljši sprehod, bi prišla na letališče (v ozadju se vidi pista)

delno renovirani grad

30. september 2020, sredo

Zadeva z zlatarjem Zlatkom (kako primerno ime!) se nadaljuje še danes zjutraj. Včeraj mi ni vrnil nekaj delčkov, ki držijo skupaj generator. Pripelje jih danes. In potem izplujeva. Ker sva v full service marini, pokličeva marinerota na pomoč. Veter Malo namreč tišči v pomol. Saj bi šlo tudi brez tega, prostora je veliko in veter ni tako zelo močan, a če nudijo to uslugo, jo pač izkoristiva. Srečo sva imela ta teden, ko sva bivakirala na imobiliji - pristala sva s severnikom, potem so bili ves čas južni vetrovi, da so Malo potiskali od pomola stran in danes, ko greva proti jugu, je spet severnik.

Jadranje je bilo, kot si ga lahko samo želim. Ne preveč vala, bočni veter 3-5 bf in hitrost Male, ki ni padla pod 7 vozlov, kljub močno skrajšanim jadrom. Tako je bilo vseh 28 milj, razen dvakrat, ko se je pod Samosom čisto ustavila. Refuli pod visokimi otoki so pač taki, da enkrat piha preveč in drugič sploh ne piha. Ampak. Mi imamo sedaj delujoč motor in 2-3 minute je bilo čisto dovolj, da sva se izkopala iz vetrne luknje. Enaka nama je pred enim tednom vzela uro!

Najprej sva nameravala na Arki in obiskati munchenčana na Heliosu, pa sva si premislila. Tja greva takrat, ko ne bo vetra

Pythagorion, Samos - Livadi, Patmos, Grčija

za jadrat, Helios bova pa že še kje srečala. Pa še skopala bi se rada. Že dolgo se nisva, več ali manj smo bili na privezih. Plan B. To je eden izmed, v pilotu neopisanih, zalivov na Patmosu. Sidro vrževa v Livadiju in takoj skočiva v morje. Paše! Pred mrakom pa zakuriva roštilj in na rešetko roma brancin. Ihanski. Tudi tega že dolgo nisva počela. Mala je tako spet v svojem elementu, na sidru v zalivu pod polno luno. Vala ni, sunkov vetra tudi ne. Lepo bova spala.

malo pa je le bilo valovčkov

celo nekaj jadrnic sva srečala med plovbo

na otočku se koze skrivajo pred soncem; drugih obiskovalcev ni bilo videti

na plaži je bilo nekaj plavalcev

hiše so zapuščene, obiskane verjetno le v sezoni

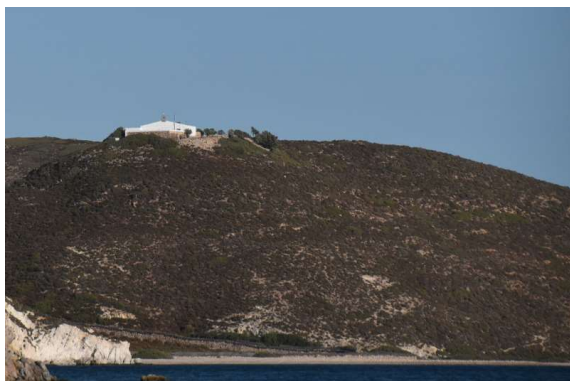
v oštariji je bilo kar nekaj gostov, vendar to so dnevni turisti z avtom; zvečer je bila v oštariji tema

kaktusi bodo kmalu prerasli hiško

okolica najinega zaliva

tudi na sosednjem otočku ne manjka cerkvice

*po dolgem času, res dolgem, končno spet roštilj na Mali ...
rib danes nismo lovili, ker smo prehitro pluli :), zato na žaru
meso*

luna se je parkirala na otočku zraven naju

kalinihta